திருக்கோயில்
மே
2001
விலை
ரூபாய் ஐந்து

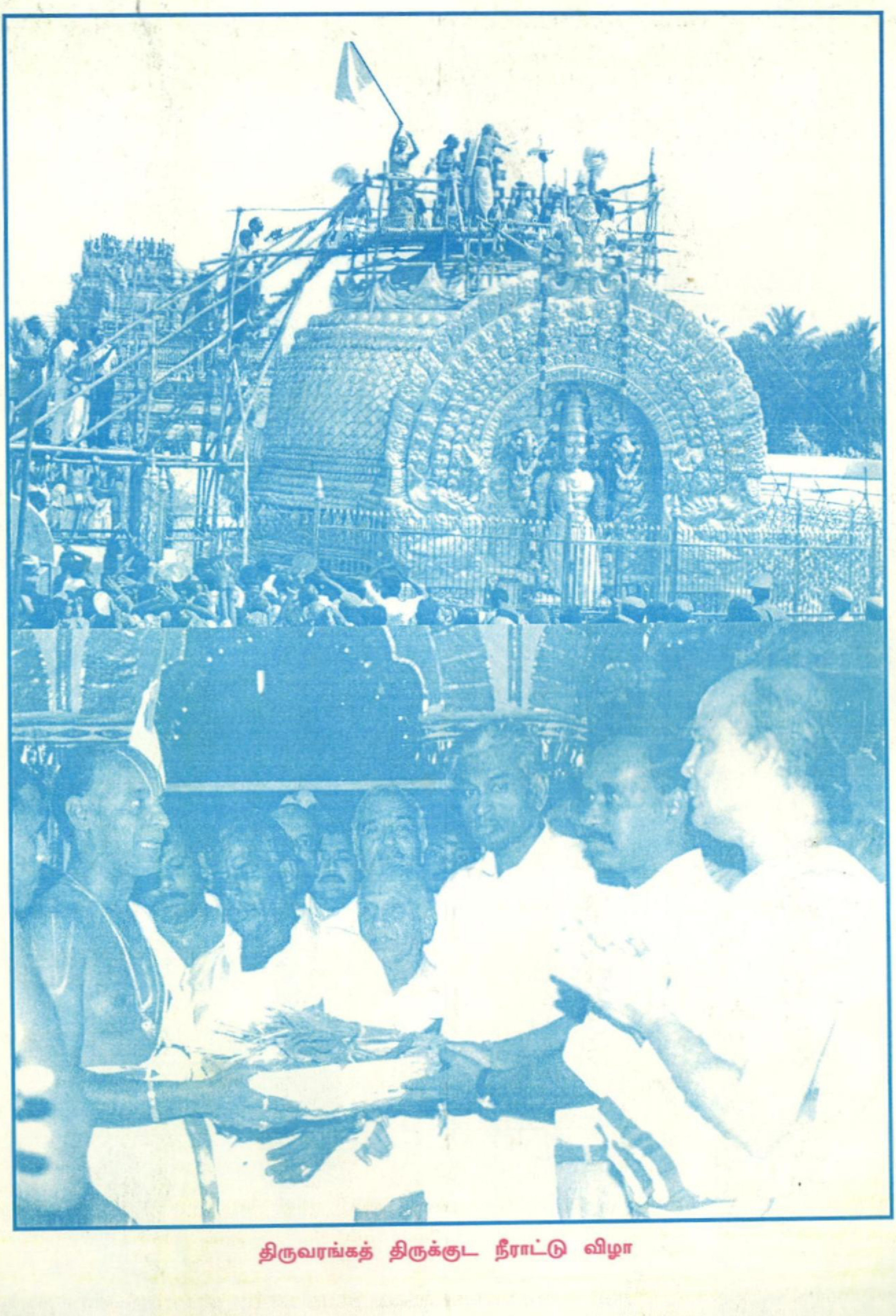

திருவரங்கத் திருக்குட நீராட்டு விழா

திருக்கோயில்

திங்கள் இதழ்

தனி இதழ் : ரூ. 5.00

ஆண்டு உறுப்பினர் கட்டணம் : ரூ. 60.00

ஆயுள் உறுப்பினர் கட்டணம் : ரூ. 500.00

மாலை	திருவள்ளுவர் ஆண்டு 2033	விசு - வைகாசி	மணி
43		மே 2001	5

சிறப்பாசிரியர்

திருமிகு எஸ். கனகய்யா, பிஎஸ்.சி., பி.எல்.,
ஆணையாளர் பொறுப்பு

ஆசிரியர்

முனைவர் த. அமிர்தலிங்கம்,
எம்.ஏ., பி.எச்.டி.

''திருக்கோயில்'' நிர்வாகக் குழுவினர்

திரு எஸ். கனகய்யா, பி.எஸ்.சி., பிஎல்.
கூடுதல் ஆணையாளர்

திரு ப. தனபால், எம்.ஏ., பி.எல்.
இணை ஆணையாளர், தலைமை இடம்

திருமதி மா. கவிதா, பி.எல்.
ஆணையாளரின் நேர்முக உதவியாளர்

திரு தி. ஜெயராமன், பி.ஏ., பி.எல்.
இணை ஆணையாளர் - செயல் அலுவலர்
அருள்மிகு தண்டாயுதபாணி சுவாமி
திருக்கோயில், பழநி.

பொருளடக்கம்

கருணைக்கோ சாவர்க்கர் - முனைவர் த. அமிர்தலிங்கம்

வல்லக்கோட்டைக்கு வாருங்கள்!
வள்ளி மணாளனைப் பாருங்கள்!! - முனைவர் த. அமிர்தலிங்கம்

கண்ணீந்த பெருமான்
- டாக்டர் சிவப்பிரியா, புது டெல்லி

கந்தர் அநுபூதி - திருப்புகழ்மாமணி மு. அருணகிரி

ஸ்ரீ வீரபத்திரசுவாமி - திருமதி மீனாட்சி கோகுலவாசன்

அருள் மழை பொழியும் அறுமுகச் செவ்வேள்
ஸ்ரீலஸ்ரீ கருமாரிதாசர்

திருச்சாழல் - கூடல் குகசீலரூபன்

வாழ்வாங்கு வாழ்ந்திருக்கும் வாரியார் சுவாமிகள்
- கவிஞர் எஸ்.கே. ஏகாம்பரம்

தட்சிணாமூர்த்தி திருவருட்பா – விரிவுரை
- பருத்தியூர் டாக்டர் கே. சந்தானராமன்

காரணங்களால் விளைவுகளா? - கவிஞர் சொக்கலிங்கம்

திருப்பாணாழ்வார் - அ. நிறைமதி

முகப்பு

வள்ளி தெய்வயானை உடனுறை
வல்லக்கோட்டை முருகப் பெருமான்

உறுப்பினர் கட்டணம் அனுப்ப வேண்டிய முகவரி :
உயர்திரு ஆணையாளர் அவர்கள்

திருக்கோயில்

இந்து சமய அறநிலைய ஆட்சித்துறை

119, உத்தமர் காந்தி சாலை, சென்னை - 600 034.

தொலைபேசி : 8279407

கருணைக்கோ சாவர்க்கர்!

- முனைவர் த. அமிர்தலிங்கம்

அறநிலையத் துறைவளர்த்த ஆற்றல்மிகு ஆணையரில்
அனைவருமே போற்றுகின்ற ஆணையர்நம் சாவர்க்கர்
அறவுணர்வின் கோபுரமாய் அன்புணர்வின் ஆலயமாய்
அனுதினமும் புகழ்வளர்க்கும் புண்ணியர்நம் சாவர்க்கர்
நிறைகுடமாய் வாழ்கின்ற நல்லோர்கள் போற்றிடவே
நீள்அறங்கள் பலவளர்க்கும் உத்தமர்நம் சாவர்க்கர்
கறைஇல்லா முழுமதியாய், கலங்கரைநல் விளக்கதுவாய்
காசினியில் வந்துதித்த கருணைக்கோ சாவர்க்கர்

எளிமைக்கு இலக்கணமே! ஏற்றமிகு பொற்குணமே!
எம்மருமை சமத்துவமே! பொற்காலச் சரித்திரமே!
பளிங்குபோல் மனத்தவரே! பண்புருவாய்த் திகழ்பவரே!
பகலவன்போல் நாளும்தான் ஓய்வறியா துழைப்பவரே!
அளிமிகுந்த கருணையரே! அவனிபுகழ் வித்தகரே!
ஆண்டவர் அருள்புதல்வீர்! ஆலயம்போல் உயர்மனத்தீர்!
துளிகூட கோபமும்தான் கொள்ளாத குணக்குன்றீர்
துய்யநல்ல பொன்மனத்தீர்! போற்றுகின்றோம் வாழ்க வாழ்க!

ஆன்றோர்கள் சான்றோர்கள் உமைவாழ்த்தி அன்புடனே
'சமய ஜோதி சாவர்க்கர்'' எனப்பட்டம் தந்தார்கள்
மேன்மைமிகு உம்செயலை மேதினியோர் நனிவியந்து
'சாதனைசேர் சித்தரென'' ச் சாற்றிமிக மகிழ்ந்தார்கள்
ஏன்பிறந்தோம் ஏன் வாழ்ந்தோம் எனப்பலரும் திகைத்திருக்க
எப்படித்தான் வாழ்வதென வாழ்ந்துகாட்டி வழிசொன்னீர்!
தேன்போலப் பேசிடுவீர்! பம்பரமாய் பணிபுரிவீர்!
செயல்மறவர் சாவர்க்கர் பல்லாண்டு வாழ்க வாழ்க!

மாணிக்கவாசகராய் மறுபடியும் வந்திங்கு
சிவபுராணம் சாற்றியஎம்சரித்திரமே நீர்வாழ்க!
ஆண்டாளாய் அவதரித்து அழகொழுகப் பாசுரங்கள்
அருமையாய் விளக்கியஎம் ஆழ்வாரே நீர் வாழ்க!
தாண்டவனார் அடிநிழலில் தாம்மகிழும் காரைக்கால்
அம்மையவர் பாசுரங்கள் புகழ்விரித்தீர் நீர் வாழ்க!
ஆண்டுகள்தான் ஆனால் என்? அன்புக்கு ஓய்வுண்டோ?
என்றும்எம் மனத்திருப்பீர்! எந்நாளும் நீர் வாழ்க!

30-04-2001 அன்று பணி ஓய்வு பெற்ற இந்து சமய அறநிலைய ஆட்சித்துறை ஆணையாளர் திருமிகு ச. சாவர்க்கர் இ.ஆ.ப., அவர்களுக்கு இந்துசமய அறநிலையத்துறை அலுவலர்கள் வாசித்தளித்த வாழ்த்துக் கவிதையாகும் இது.

வல்லக்கோட்டைக்கு வாருங்கள்! வள்ளி மணாளனைப் பாருங்கள்!!

- முனைவர் த. அமிர்தலிங்கம்

''கோடை நகர்'' என்று அருணகிரிநாதர் பெருமானால் அழைக்கப் பெற்றதும், எட்டுத் திருப்புகழ்ப் பாடல்களைப் பெற்றதுமான வல்லக்கோட்டை முருகன் திருத்தலம், இராமாநுசப் பெருமானின் அவதாரத் திருத்தலமான ஸ்ரீ பெரும்புதூரிலிருந்து 10 கி. மீட்டர் தொலைவில் உள்ளது.

வள்ளி தெய்வானையர் சூழ முருகப் பெருமான் ஏழடி உயரப் பெருமிதமான தோற்றத்துடன் இங்கெழுந்தருளியிருப்பது கண்கொள்ளாக் காட்சியாகும். தமிழ் நாட்டில் இவ்வளவு உயர்ந்த திருமேனியுடைய முருகப் பெருமான் வேறு எங்குமில்லை என்று கூறுகிறார்கள்.

பெருமிதத் தோற்றமுடைய வல்லக்கோட்டை முருகப்பெருமானைத் தொழும் மெய்யடியார்களுக்குப்

''பொன்னும் வரும் பொருளும் வரும்
பொன்னான மனத்தில் நிறைவு வரும்
எண்ணும் வரும் எழுத்தும் வரும்
எந்நாளும் மகிழ்வு தானே வரும்

ஆயுள் வரும் ஆறுதல் வரும்
கோயில் செல்லும் பக்திவரும்
பாயும் இளமை தானும் வரும்
சாயும் மனமும் தானே வரும்

நலமே வரும் வளமே வரும்
நலமே நாடும் நல்லுளம் வரும்
குலத்தைக் காக்கும் குலமகள் வருவாள்
வல்லக் கோட்டையான் பதம் பணிந்தால்''

என்று தல மகிமை கூறப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

தேவகுருவாகிய வியாழபகவான் இந்திரனிடம் 'பூவுலகில் முருகனை வழிபட்டு உய்வதற்கு உகந்த திருத்தலம் வல்லக்கோட்டையே'' என அறிவுறுத்திய திருத்தலம் இதுவாகும்.

இந்திரன் இத்திருத்தலத்திற்கு வந்து தன் வச்சிராயுதத்தால் 'வச்சிர தீர்த்தம்'' எனும் திருக்குளத்தைத் தோற்றுவித்தான். கோடையிலும் வற்றாமல் தீஞ்சுவைத் தண்ணீரைக் கொண்டு தீர்த்தமாடுவார்க்கு அருபெரும் மருந்தாய் - அமுதாய் வச்சிரதீர்த்தம் விளங்கும் சிறப்பினைத் தலபுராணம் பின்வருமாறு விளங்க எடுத்துரைக்கின்றது.

'அச்சுதன் அமர்ந்திடும் கோடை
அணிநிகர் அதனிலே இந்த
வச்சிர தீர்த்தம் அதனிலோர் போது
வரமருள் சரவணன் தாளாம்
செச்சைமா மலரை நினைந்து நேர் மூழ்கின்
திருத்துளம் நினைந்தவை பெற்று
வச்சிரப் படையோன் வாழ்தரு முலகில்
வாழ்வரே வாஞ்சையோ டென்றும்''

'அவ்வியங் கமலப் போது
மலர்வச்ர தீர்த்தம் தன்னுள்
எல்லையில் புகழ்கொண் டோங்கும்
என்நிறைய குகன்தான் உன்னி
வெல்லும் ஆ றெழுத்தைச் செப்பி
விருப்பமாய் மூழ்கு வாரேல்
வல்லியாம் இருவர் சேரும்
வரதன்பொற் றாளில் சார்வார்''

என வரும் தீர்த்தவிசேடப் பாடல்களால் வச்சிர தீர்த்தத்தின் பெருமையை நாம் நன்கு உணரலாம்.

முன்னொரு காலத்தில் கோரன் எனும் அசுரனால் நாடிழந்த சலம்கொண்ட புரத்தரசன் பகீரதன் என்பவன் துருவாச முனிவரின் அறிவுரைக்கு இணங்க வல்லக் கோட்டை வந்து வச்சிரதீர்த்தத்தில் நீராடி சுக்கிரவார விரதம் இருந்து தம் இழந்த நாட்டை மீளப்பெற்றான் என்று தலபுராணம் கூறுகின்றது.

பகீரத மன்னன் அமைத்து மிகப் பிரசித்தியாக விருந்த வல்லக்கோட்டை ஆலயம் காலப்போக்கில் பழுதுபட்டுப் புகழ் மங்கியிருந்த வேளையில்தான் திருப்போரூர் வழிபட்டு திருத்தணிகை செல்ல விழைந்த அருணகிரிநாதரின் கனவில் ஒருநாள் கந்த வேள் தோன்றி 'வல்லக்கோட்டைக்கு வர மறந்தனையோ'', என்று அறிவுறுத்தி அவரிடம் கருத்து செறிவுமிக்க எட்டுத் திருப்புகழ்ப் பாடல்களைப் பாடப்

பெற்றுக் கொண்டுள்ள சுவையான வரலாறும் நிகழ்ந்துள்ளது.

'கோடை நகர் வாழ வந்த பெருமானே!'' எனவும்

'தேவா சாவா மூவா நாதா தீரா கோடைப்
பதியோனே''

எனவும்

'கோடையம்பதி யுற்று நிற்கும் மயில்வீரா'' எனவும்

'கோடையெனும் பதி வந்த இந்திரர் பெருமாளே''
எனவும்

'கோடை தேவப் பெருமாளே'' எனவும்

இந்திரன் முதலான தேவர்கள் பலரும் வழிபட அருளிய வல்லக்கோட்டை முருகன் பெருமையை அருணகிரி நாதப் பெருமான் நாவாரப் பாடி நெஞ்சாரப் புகழ்ந் திருப்பதை இத்திருத்தலத் திருப்புகழ் பாடல்களில் கண்டு இன்புறுகின்றோம். அருணகிரிநாதப் பெருமானுக்கு உகந்த திருவண்ணாமலை, திருத்தணிகை, திருச்செங்கோடு, பழநி, திருவிடைக்கழி முதலான திருத்தலங்களுடன் ஒப்பிடத்தக்க உயர்வினைப் பெற்றது வல்லக்கோட்டை திருத்தலம் என்பதால்

'அருணை திருத்தணி நாக மலை பழநிப்
பதிகோடை
அதிப இடைக்கழி மேவு பெருமாளே''

என இத்திருத்தலங்கள் யாவற்றையும் ஒருங்கு வைத்து அருணகிரிநாதப் பெருமான் பாடிச் சிறப்பித்திருப் பதைக் காணுகின்றோம்.

வல்லக்கோட்டை திருத்தலம், அருணகிரிநாதர் தரிசித்த காலத்தில் பாழ்பட்டிருந்த நிலையைத் தம் திருப்புகழ்ப்பாடலில், அவர் குறிப்பால் உணர்த்தி யிருத்தலைக் காணுகின்றோம்.

குண்டர்கள் என்பவர்கள் யாவர் என்பதை வல்லக்கோட்டை திருத்தலத் திருப்புகழில் விளக்கி யுள்ள அருணகிரிநாதசுவாமிகள் நீதி அறங்களைச் சிதைப்பவரும், தேவாலய உடைமைகளை அபகரிப் போரும் அவ்வாறே மித்திரதுரோகம், குருதுரோகம் புரிவோரும், பண்டிகை விரதங்களைப் பின்பற்றாத வர்களும், பெரியோரையும், கொடையாளர்களையும் ஏசுவோரும் ஆகிய குண்டர்கள், நமனார் வருத்த நரகினை அடைவார்கள் என்று பாடியுள்ள கோடை நகர்த் திருப்புகழ் பொருள் பொதிந்த திருப்புகழாக விளங்குகின்றது; அத்திருப்புகழ்ப் பாடற்பகுதி பின் வருமாறு:

'தோழமை கொண்டு சலஞ்செய் குண்டர்கள்
ஓதிய நன்றி மறந்த குண்டர்கள்
சூழ் விரதங்கள் கடிந்த குண்டர்கள் பெரியோரைத்
தூஷண நிந்தைபகர்ந்த குண்டர்கள்
ஈவதுகண்டு தகைந்த குண்டர்கள்
சூளுறவென்பது ஒழிந்த குண்டர்கள் தொலையாமல்

வாழநினைந்து வருந்து குண்டர்கள்
நீதியறங்கள் சிதைந்த குண்டர்கள்
மான அகந்தை மிகுந்த குண்டர்கள் வலையாலே

மாயையில் நின்று வருந்து குண்டர்கள்
தேவர்கள் சொங்கள் கவர்ந்த குண்டர்கள்
வாதை நமன்தன் வருந்திடும் குழி விழுவாரே''

டாக்டர் திருமுருக கிருபானந்த வாரியார் சுவாமிகள் வல்லக்கோட்டைத் திருப்புகழ் விளக்க விரிவுரையைக் கற்பவர்க்கு அமுதாக வழங்கியிருப் பதும்,

'தேனாகத் தித்திக்கும் இத்தெய்வத் திருப்புகழ்ப்
பாடல்களைப்
பாராயணம் செய்வோர் ஆரா அமுதம் பெறுவர்,
இத்திருப்
புகழ்ப்பாடல்கள் ஏழு உலகங்களையும்
உய்விக்கும், ஏழு
பிறப்பையும் மாற்றும்''

எனப் போற்றியிருப்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

கடந்த பத்து, பதினைந்து ஆண்டுகளில் வல்லக் கோட்டை ஆலயம் நம் அறநிலையத்துறையின் சீரிய பணிகளால் சிறப்புற்று வரும் வளர்ச்சி பாராட்டத் தக்கது. வயலூர் திருக்கோயில் வாரியார் சுவாமிகளால் பெருமை பெற்றதைப் போல, வல்லக்கோட்டை திருக்கோயில் தற்பொழுது வல்லக்கோட்டை முருகன் அடிமை திருப்பணிச் செல்வர் திருமிகு அரங்கநாதன் அவர்களாலும் சிறப்புற்று வருவது குறிப்பிடத்தக்கது.

ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட பழமை யான வல்லக்கோட்டை திருத்தலத்தை 1983 - ஆம் ஆண்டு மார்ச் திங்கள் 20-ஆம் நாள் தரிசிக்கும் நல் வினைப் பயனைப் பெற்ற அவர் அன்றே வல்லக் கோட்டை முருகனுக்கு மெய்யடிமையாகி, வல்லக் கோட்டை முருகன் திருப்பணிக்கே தம்மை அர்ப் பணித்துக் கொண்டுள்ளார் எனில், ஒருகாலத்தில் நாத்திகராக இருந்த இவரை ஆட்கொண்ட கலியுக தெய்வம் கந்தவேளின் கருணையை என்னென்று புகழ்வது?

முதன்முதலாக இவர் முருகனைத் தரிசித்த நாளில் ஆலயத்தில் விளக்கெரிக்கவும், ஆலய அர்ச்சகர்களுக்கு மாத ஊதியம் வழங்கவும் வருமானம் இல்லாத நிலையிலிருந்துது.

'முருகா! என்னிடம் செல்வம் இல்லை. நீ கொடுத்த செல்வாக்கு இருக்கின்றது. எனக்காக அதை நான் இன்றுவரை பயன்படுத்தவில்லை. இன்று முதல் உனக்கே எல்லாம் அர்ப்பணிக்கின்றேன். பெரிய கோயிலாக இதைப் புனரமைக்க, குறிப்பாக உன் ஆலயத்தில் அணையாமல் விளக்கெரிக்க என் முயற்சிகளுக்குப் பலம் கொடு''

என்று மனதார வேண்டிக்கொண்ட முருகன் அடிமையான வல்லக்கோட்டை அரங்கநாதன் அவர்கள், இலங்கைத் தூதர் அலுவலகத்தில் மக்கள் தொடர்பு அதிகாரியாகப் பணியாற்றி வந்த நாட்களிலும், ஓய்வு பெற்றுவிட்ட இன்றும்கூட, தாம் எடுத்துக்கொண்ட விரதம் மாறாமல், ஒவ்வொரு நாளும் ஓராயிரம் முறையாகிலும் வல்லக்கோட்டை முருகனின் பெருமையை ஒவ்வொருவரிடமும் ஓய்வில்லாமல் பறைசாற்றி முருகன் அருளே அரும்பெரும் துணையாக - அகந்தைக்குச் சற்றும் இடம் கொடுக்காமல் ஆற்றிவரும் அருந்தொண்டு யாவரும் மறுக்கவோ மறைக்கவோ முடியாத ஒன்று ஆகும்.

வல்லக்கோட்டை முருகன் ஆலயம் கடந்த 16 ஆண்டுக்காலங்களில், புதியதாக நிர்மாணிக்கப் பெற்ற விஜயகணபதி சந்நிதி, தேவிகருமாரி திரிபுர சுந்தரியம்மன் சந்நிதி, சண்முகநாதர் சந்நிதிகளுடன், பல்லாயிரக்கணக்கான பக்தர்கள் வசதியாக வணங்கி வழிபடுவதற்கு அமைக்கப்பட்டுள்ள அழகிய முன் மண்டபத்துடன், புதிதாக அமைக்கப் பெற்றுள்ள திருமதில் சுவர்களுடன் நாளும் நாளும் பெற்று வந்துள்ள வளர்ச்சி எல்லாம் காணக் கண்கோடி வேண்டுவன ஆகும்.

வாரந்தோறும் ஞாயிற்றுக்கிழமைகளிலும், மாதந்தோறும் பரணி, கார்த்திகை நாட்களிலும், ஆங்கிலப் புத்தாண்டு, தமிழ்ப்புத்தாண்டு, நவராத்திரி, கந்தர் சஷ்டிகளிலும் பல்லாயிரக்கணக்கான மக்கள் வல்லக்கோட்டைக்கு வருகிறார்கள். வள்ளி மணாளனைத் தரிசிக்கிறார்கள். எண்ணிய எண்ணியாங்கு எல்லாம் வல்ல முருகப்பெருமானின் திருவருளைப் பெற்றுத் திளைக்கிறார்கள்.

இவ்வளவு திருப்பணிகள் நடைபெற்றுத் திருக்கோயிலும் மகத்தான வளர்ச்சியைப் பெற்றிருந்த போதிலும் சென்னையிலிருந்தும், மற்ற மற்ற முக்கிய நகரங்களிலிருந்தும் வல்லக்கோட்டைக்கு நேரடி அரசுப் போக்குவரத்துப் பேருந்துகள் இல்லாத காரணத்தால் மிகப் பெரிய முன்னேற்றம் திருக்கோயிலுக்கு ஏற்படவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இப்பொழுது வல்லக்கோட்டையை வழிபட விரும்பும் பக்தர்கள், சென்னையிலிருந்து தாம்பரம் அல்லது ஸ்ரீபெரும்புதூர் சென்று அங்கிருந்து வல்லக்கோட்டைக்குப் பேருந்தில் சென்று வழிபடும் வசதி மட்டுமே இருந்து வருகின்றது. முருகன் அருளால் விரைவில் தேவை யான அளவு பேருந்துகள் வல்லக்கோட்டைக்குச் சென்னையிலிருந்து நேரே சென்று வரத் தொடங்குமானால் திருக்கோயில் இமாலய வளர்ச்சியைப் பெற்றுவிடும் என்பது திண்ணம்.

வல்லக்கோட்டைக்கு வள்ளிமணாளனை வழிபட வரும் மெய்யன்பர்களுக்கு வல்லக்கோட்டை தெய்வீக சத்திய தரும ஸ்தாபனம் ஆற்றிவரும் அன்ன தான அறப்பணி இங்குக் குறிப்பிடவேண்டிய ஒரு தெய்வீகப் பணியாகும். சிற்றுண்டிச் சாலைகள், கடைகள் என ஒன்றும் இல்லாத இவ்வூருக்கு வழிபட வரும் மெய்யன்பர்கள் பசிவருத்தம் கண்டு வருந்தக் கூடாது என்ற உயரிய அறநோக்கில் தெய்வீக சத்திய தரும ஸ்தாபனம் இங்கு வழிபட வரும் மெய்யன்பர்கள் அனைவரும் வயிறார உண்டு மனமார வாழ்த்தும் வகையில் அன்னதான அறப்பணியை நடத்தி வருகின்றது.

''மண்ணில் பிறந்தார் பெறும் பயன் மதிசூடும்
அண்ணலார் அடியார்தமை அமுது செய்வித்தல்''

என்று அன்னதானப் பணியைச் சிறப்பித்தார் தெய்வச் சேக்கிழார் பெருமான்.

'அன்னம் பாலிக்கும் தில்லைச் சிற்றம்பலம்''

என்று ஆன்றோர்கள் சிறப்பிப்பர்.

வல்லக்கோட்டையில் வாரம்தோறும் ஞாயிற்றுக் கிழமைகளிலும், மாதந்தோறும் கிருத்திகையிலும் காலையிலிருந்து மாலை வரை இடைவிடாமல் ஆயிரக் கணக்கான மெய்யன்பர்களுக்குப் பந்தியில் அமரவைத்து வாழையிலையில் காய்கறி பதார்த்தங்களுடன் அன்னதானம் இலவசமாக பக்தி சிரத்தை

யோடு செய்யப்படுவது இன்றும் கந்தன் அருளால் நடைபெறும் அருளற்புதம் என்றே கூறுதல் வேண்டும்.

இதனை ஒரு தவமாக நிறைவேற்றி வருபவர் நம் வல்லக்கோட்டை முருகன் அடிமை அரங்கநாதன் அவர்கள். அவருக்குப் பேருதவியாகத் திகழ்ந்து இவ் வன்னதானப் பணியில் உறுதுணை புரிவோர் வல்லக்கோட்டை திரு. இராஜாராம் அவர்களும், அவர் தம் துணைவியாரும் ஆவர்.

ஒரு கிருத்திகை நன்னாள், ஆயிரக்கணக்கான பக்தர்களுக்கு அன்னதானம் குறைவில்லாமல் நடைபெற்று வரும் அதே நேரம் 'வாழை இலை போதாது போல் இருக்கின்றதே'' என்கிறார் அன்னதாதா இராஜாராம் அவர்கள். 'எல்லாம் முருகன் அருள்'' என்று முருகன் மேல் பாரத்தைப் போடுகிறார் முருகடினடிமை அரங்கநாதன் அவர்கள். அப்போது வாசலில் மாட்டு வண்டி ஒன்று வந்து நிற்கிறது.

வண்டி ஓட்டிவந்தவர் இறங்கிவந்து பணிவுடன் கூறுகிறார். ''ஐயா! சென்ற கிருத்திகையில் வந்து முருகனை வழிபட்டு, இங்குதான் அமுதருந்திச் சென்றேன். அடுத்த கிருத்திகைக்கு என்னால் ஆன கைங்கரியம் நான் இவ்வன்னதானப் பணிக்குச் செய்ய வேண்டும் என்று எண்ணியே சென்றேன். இரண்டு அரிசி மூட்டைகளும், வாழையிலைகள் ஐநூறும் கொண்டு வந்து இருக்கிறேன். ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்'' என்று வந்தவர் சொன்னபோது வல்லக்கோட்டை முருகன் திருவருளை எண்ணி எண்ணி வியப்புற்றுள்ளார்கள் இவர்கள்.

சாதாரண நாட்களில் பெரிய பாத்திரங்களைத் தூக்க முடியாத இங்குள்ள சமையல்காரர், கிருத்திகை ஞாயிறு முதலான அன்னதானம் செய்யப்படும் நாட்களில் சாதம் சமைக்கும் பெரிய பாத்திரங்களைத் தானே அனாவசியமாக எடுத்துப் பிறர் துணை சிறிதும் இல்லாமல் கஞ்சியை வடித்துக் கொட்டத் தனக்கு எப்படி சக்தி வருகிறதோ தெரியவில்லை! 'எல்லாம் வல்லக்கோட்டையான் திருவருள்'' என்று வியப்புடன் கூறுகிறார். அன்னதான அறப்பணியில் தம்மையும் ஈடுபடுத்திக் கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காகவே இளைஞர்கள் பலர் இங்கு வாரந்தோறும் வந்து நிறைந்து விடுகிறார்கள். இவர்கள் ஒவ்வொருவரும் சொல்லும் முருகன் திருவருள் பெருமையைக் கேட்கும்போது நம் உள்ளம் நெகிழ்ந்து, பக்திப் பரவசத்தில் கண்ணீர் பெருகுவது உண்மை, முற்றிலும் உண்மை.

வல்லக்கோட்டையில் இதுபோல் அற்புதம் ஒன்றல்ல, ஓராயிரம் நிகழ்ந்த வண்ணம் உள்ளது.

கலியுக வள்ளல் கந்தனை வல்லக்கோட்டையில் சென்று தரிசிப்போம் வாருங்கள்! முருகன் அருளால் கைகூடிவரும் கைமேல் பலன்கள், பெற்றுய் வோம் வாருங்கள்.

நாடிய வானோர்க் கென்றும்
நண்ணுதல் அரியாய் போற்றி!
பாடிய பத்தர்க் கென்றும்
பரிந்தருள் மூர்த்தி போற்றி!
நீடிய செல்வம் கல்வி
நித்யமங் களங்கள் யாவும்
கூடிய வல்லக்கோட்டைக்
குமரனே போற்றி போற்றி!

* * *

கண்ணீந்த பெருமான்

- டாக்டர் சிவப்ரியா, தில்லிப் பல்கலைக்கழகம்

வேதாகம காலத்திற்கு முற்பட்ட காலத்திலிருந்தே மக்கள் ஒரு லட்சம் பெயரால் பரமனை வழிபட்டு வந்துள்ளனர். 'நாம நூறு ஆயிரம் சொல்லி வானோர் தொழு நாதன்' என்று லட்சார்ச்சனையைக் குறிப்பிடுகின்றார் திருஞானசம்பந்தர். ஈசனுடைய லட்சம் பெயர்களிலே கண்ணீந்தபெருமான் என்பது ஒன்று. விஷ்ணு, சுக்கிராச்சாரியார், கண்ணப்பர், சுந்தர மூர்த்தி சுவாமிகள் ஆகியோருக்குப் பரமன் கண் வழங்கியருளியதால் அவனுக்குக் கண்ணீந்த பெருமான் என்ற பெயர் ஏற்பட்டது.

விஷ்ணு:

சலந்திரன் என்ற பெயருடைய அசுரன் ஒருவன் இருந்தான். அவன் கடுந்தவம் செய்து எந்தவிதமான ஆயுதத்தாலும் கொல்ல முடியாத வரம் பெற்று வைத்திருந்தான். இந்திரலோகம், சத்தியலோகம், வைகுண்டம் என அனைத்து உலகங்களையும் வென்று அடிமைப்படுத்தினான். சலந்திரனால் அல்லல் அடைந்த தேவர்கள் திருவிற்குடி என்ற தலத்தை அடைந்து அங்கு சிவனை வழிப்பட்டுப் பூசை செய்து, தங்கள் துன்பம் தீர்க்குமாறு தொழுதனர். சிவ பெருமான், மண்ணிலே திருவடி விரலால் ஒரு வட்டம் வரைந்தார். அந்த வட்டத்தை யாராலும் பெயர்க்க முடியவில்லை. சலந்திரன் வல்லமையைக் காட்ட வந்தான். இரண்டு கைகளையும் சேர்த்துப் பெருமுயற்சியோடு வட்டத்தைப் பெயர்த்து எடுக்கத் தொடங்கினான். அப்போது மண் வட்டம் சக்கரமாக மாறி சலந்திரனின் தலையை வெட்டியது. தேவர்கள் எல்லோரும் மகிழ்ந்து தங்கள் உலகத்திற்கு மீண்டனர்.

சலந்திரனின் தலையை அரிந்த அந்த சக்கரத்தைப் பெறுவதற்குத் திருமால் விரும்பினார். இதனால் சிவலிங்கம் பிரதிட்டை செய்து நாள்தோறும் ஆயிரம் தாமரைப் பூவால் பூசை செய்து வந்தார். விஷ்ணுவின் பக்தியையும் உறுதியையும் சோதிப்பதற்காகப் பரமன் ஒருநாள் ஆயிரம் பூவில் ஒரு பூவைக் குறைத்துவிட்டான். பூசை செய்து கொண்டிருந்த விஷ்ணு ஒருபூ குறைவதை அறிந்து வருந்தினார். உடனே தன்னுடைய கண்ணைப் பறித்து பரமன் திருவடிக்கு அர்ச்சனை செய்து பூசையை முடித்தார். விஷ்ணுவின் பக்திக்கு மெச்சிய பரமேசுவரன் சக்கரத்தை அளித்தார். பறிக்கப்பட்ட கண்ணையும் மீண்டும் வழங்கினார். கண்ணையே தாமரை மலராக வைத்து வழிபட்டதால் திருமாலுக்கு கமலக்கண்ணன் என்ற பெயர் ஏற்பட்டது. சிவனை வழிபட்டுச் சக்கரம் பெற்றுக் கொண்டதால் அந்நாளிலிருந்து சக்கரதாரி என்ற பெயரும் திருமாலுக்கு உண்டாயிற்று. இவ்வாறு திருமால் இறைவனை வழிபட்டுச் சக்கரம் பெற்ற இடம் 'திருமாற்பேறு' என்று அழைக்கப்படுகிறது.

சலமுடைய சலந்தரன்தன்
உடல் தடிந்த நல்லாழி
நலமுடைய நாரணற்கு அன்று
அருளியவாறு என்னேடி?
நலமுடைய நாரணன்தான் நயனம்
இடந்து அரன் அடிக்கீழ்
அலராக இடஆழி
அருளினன் காண் சாழலோ

என்று பாடுகின்றார் மாணிக்கவாசகர். சக்கரம் பெற்றுக் கொண்ட திருமால் மனமகிழ்ச்சியோடு மற்றொரு தலத்திலே சிவ பூசை செய்துவிட்டு வைகுண்டம் திரும்பினார். அந்தத் தலம் சக்கரப்பள்ளி எனப்படுகின்றது.

ஏறுடன் ஏழு அடர்த்தான்
எண்ணி ஆயிரம் பூக்கொண்டு
ஆறுடைச் சடையினானை
அர்ச்சித்தான் அடியிணைக்கீழ்
வேறுமோர் பூக்குறைய
மெய்ம்மலர்க் கண்ணை மிண்டக்
கூறுமோர் ஆழி யை ஈந்தார்
குறுக்கை வீரட்டனாரே

என்ற பாடலிலே திருமால் சக்கரதாரியான வரலாற்றைக் கூறுகின்றார் அப்பர். திருமாலுக்குக் கண்ணும், ஆழியும் தந்ததால் கண் ஈந்த பெருமான், ஆழி தந்த பெருமான் என்றும் பெயர்கள் பரமேசுவரனுக்கு உண்டாயின.

சுக்ராச்சாரியார்:

அன்று மகாசிவராத்திரி. திருமறைக்காடு என்ற இடத்திலே ஈசுவரன் கோவிலிலே விளக்கு எரிந்து கொண்டிருந்தது. விளக்கின் திரி உள்ளே சென்று

விட்டதால் அது அணையும் நிலையில் இருந்தது. அப்போது அங்குமிங்கும் ஓடிக்கொண்டிருந்த ஒரு எலி, விளக்கின் மேல் தாவிச் சென்றது. எலிதாவியபோது அதன் மூக்குபட்டதால் திரி தூண்டப்பட்டது. விளக்கு பிரகாசமாகச் சுடர்விட்டு எரிய ஆரம்பித்தது. எலியின் காரணமாகத் தீபம் எரிந்த காரணத்தால் மகா சிவ ராத்திரியின்போது சிவன்கோயிலில் விளக்கேற்றிய புண்ணியம் எலிக்கு உண்டாயிற்று. இப் புண்ணியத்தின் பலனாக அது மறுபிறவியில் மகாபலிச் சக்கரவர்த்தி யாகப் பிறந்து சீரிய முறையில் ஆட்சிபுரிந்தது. சிறந்த சிவபக்தனாக, உத்தமனாக ஆட்சிபுரிந்தார் மகாபலி. பல இடங்களில் கோயில்களை நிறுவி சிவபூசை செய்தார். மகாபலி வழிபட்ட தலங்களும் இறைவனும் முறையே மகாபலிபுரம் என்றும் மகாபலேசுவரர் என்றும் வழங்கலாயினர். மகாபலி எத்தனை உத்தம னாக இருந்தாலும் அசுர குலத்தைச் சார்ந்தவன் ஆதலால் தேவர்கள் அவனது ஆட்சியை ஒழித்துக் கட்டவிரும்பினர். ஒழுக்கசீலனும், சிறந்த சிவபக்தனு மான அவனைக் கொல்லுதல் என்பது யாராலும் முடியாது. எனவே, அவன் திரும்பி வராதபடி பாதாளத் திலே அழுத்திவிட வேண்டும் என்று திட்டம் தீட்டி னர். அதற்கேற்பத் திருமால் வாமனனாக (குள்ளன்) மகாபலியிடம் வந்து மூன்று அடி மண் தானம் வேண்டும் என்று கேட்டார். மகாபலியின் குலகுரு வான சுக்கிராச்சாரியார் விஷ்ணு வந்த காரணத்தைத் தெரிந்து கொண்டார். நல்ல ஆட்சியையும், உத்தம அரசரையும் காப்பாற்ற வேண்டியது குருவின் கடமை யாதலால் மகா பலியிடம் விஷ்ணு வந்த நோக்கத்தைக் கூறி எச்சரித்தார். அதைக் கேட்டு மகாபலி சிறிதும் கவலைப்படவில்லை.

''தானம் வாங்கிக்கொண்டு துரோகம் செய்தால் அவமானமும் குறைவும் விஷ்ணுவிற்கு உண்டாகுமே தவிர, எனக்கு அதனால் ஒரு குறைவும் உணடாகாது'' என்று கூறி நீரை வார்த்துக் கொடுக்கத் தொடங்கினான் மகாபலி. தன் கடமையிலிருந்து பின்வாங்க விரும்பாத சுக்கிராச்சாரியார் ஒரு வண்டாக மாறி நீர்வார்க்கும் கமண்டலத்துளையில் சென்று அடைத்துக் கொண்டார். நீர் வராத காரணத்தை அறிந்த விஷ்ணு ஒரு குச்சியால் குத்தினார். சுக்கிராச்சாரியாரின் ஒரு கண் குருடாகி விட்டது. அவர் துளையிலிருந்து வெளியேறினார். நீரும் விழுந்தது. கண் குருடானாலும் தம் கடமையைச் செய்த திருப்தியோடு சுக்கிராச்சாரியார் மயிலாப்பூரை அடைந்து சிவலிங்கப் பிரதிஷ்டை செய்து பரமனை வழிப்பட்டார். பரமன் அவருக்கு மீண்டும் கண்ணை வழங்கினான். சுக்கிரன் (வெள்ளி) வழிபட்டுக் கண் பெற்றதால் சிவனுக்கு வெள்ளீசுவரன் என்ற பெயர் ஏற்பட்டது. இவ்வாறு விஷ்ணுவிற்கு மட்டுமல்ல. இவ்வாறு விஷ்ணுவினால் குருடனாக்கப்பட்ட சுக்கிராச் சாரியாருக்கும் கண் வழங்கி கண்ணீந்த பெருமானாக நிலைத்தார் பரமேசுவரன். மகாபலியிடம் மூன்றுஅடி மண் வேண்டும் என்று கேட்டுவிட்டு ஆகாயத்தையும் சேர்த்து மண் என்று கணக்கிட்டு அளந்து கொண்டதால் பொய் சொல்லி ஏமாற்றிய பாவம் விஷ்ணுவைப் பற்றிக் கொண்டது. இதோடு தானம் கொடுத்த மகாபலியைக் கீழே தள்ளி அழுத்தியதால் செய்நன்றி கொன்ற துரோக மும் வாமனனுக்கு உண்டாயிற்று. இவ்விரண்டு பாவங் களையும் போக்கிக் கொள்வதற்காக சிவலிங்கப் பிரதிஷ்டை செய்து நாள்தோறும் நியமம் தவறாமல் சிவபூசை புரிந்து வந்தார். இவ்வாறு வாமனனாகி வந்த விஷ்ணு வழிப்பட்டுப் பூசித்துப் பாவத்தைப் போக்கிக் கொண்ட தலத்திற்கு மாணிகுழி என்ற பெயர் ஏற் பட்டது. திருமாணிகுழியில் திருமால் வாமனனாக வந்து பரமேசுவரனை வழிபட்டுப் பாவம் போக்கிக் கொண்டதை

''நித்த நியமத் தொழிலனாகி
நெடுமால் குறளனாகி
மிகவும் சித்தம் அது ஒடுக்கி
வழிபாடு செயநின்ற
சிவலோகன் இடம் மாணிகுழியே''

என்று ஞானக் குழந்தை திருஞானசம்பந்தர் பாடு கின்றார். (குறளன் - வாமனன்.)

கண்ணப்பர்:

தொண்டை நாட்டுத் தலங்களில் (பல்லவ தலங்கள்) திருக்காளத்தி ஒன்று. காளத்தியில் வேடர் ஒருவர் வாழ்ந்துவந்தார். பெயர் திண்ணன் என்பது. ஒருநாள் வேட்டையாடிக் கொண்டு சென்றபோது மலையிலே சிவலிங்கத்தைக் கண்டார். மலைக்கடவுள் ஆதலால் சிவனுக்கு கிரீசன், குடுமித்தேவர் என்று பெயர்கள். குடுமித் தேவரைக் கண்டு (மலைத்தெய்வம்) அளவில்லாத ஆனந்தம் அடைந்து திண்ணன் வழிபடத் தொடங்கினான். பெருக்கி, மெழுகி, அபிஷேகம், அர்ச்சனை, அபிஷேகம், நைவேத்தியம் செய்து வழிபட வேண்டும் என்று தெரிந்து வைத்திருந்தாரே தவிர அதை எப்படிச் செய்யவேண்டும் என்று தெரிந்து வைத்திருக்கவில்லை. அதனால் தனக்குத் தெரிந்தபடி, வந்தபடி வழிபடத் தொடங்கினார். காலிலுள்ள செருப் பினால் இடத்தையெல்லாம் தூய்மை செய்தார். வாயில் நீரை மொண்டு வந்து கொட்டினார். மிருகங்களை வேட்டையாடி மாமிசங்களை உணவாகப் படைத்தார். இவ்வாறு வழிபட்ட பிறகு இரவெலாம் லிங்கத்தின் அருகி லேயே தூங்காமல் காவல் இருந்தார். பொழுது விடிந்த வேளையில் வேட்டைக்குச் சென்றார். அந்தச் சிவலிங் கத்தை சிவகோசாரியார் என்ற அந்தணரும் வழிபட்டு வந்தார். காலையில் வழக்கம்போல வழி

பாட்டிற்கு வந்த சிவலிங்கத்தைச் சுற்றி மாமிசத் துண்டங்களும் எலும்புகளும் இறைந்திருப்பதைக் கண்டு திடுக்கிட்டார். திகைப்படைந்தார். வருந்தி வேதனை யடைந்தார். எந்தப் பாவியின் செயலோ? நாத்திகக் கொடியவனின் கைங்கயர்யமோ என்று கவலையுற்றார். எல்லாவற்றையும் தூய்மை செய்து அபிஷேக அர்ச்சனை, ஆராதனையை முடித்து மந்திரம் சொல்லி வலம் வந்து தோத்திரம் பாடி வணங்கி இல்லம் திரும்பினார்.

கவலையுடன் நாளெல்லாம் கழித்தார். காலை யில் வேட்டையாடச் சென்ற திண்ணன் வந்தார். பழையபடி செருப்பால் விலக்கி, வாயால் நீரைக் கொட்டி மாமிச நிவேதனம் செய்தார். இவ்வாறு ஐந்து நாட்கள் கழிந்தன. இறைவனுக்கு நடத்தப்பெறும் அக்கிரமத்தைப் பொறுக்கமுடியாத சிவகோசரியார் புலம்பினார். இறைவா! இது என்ன சோதனை என்று வாடினார். பரமன் அவர் கனவில் தோன்றினார். மறுநாள் பூசையை முடித்த பின்னர் அங்கேயே இருந்து மேற் கொண்டு நடப்பவற்றை மறைந்திருந்து கவனிக்குமாறு கூறி னார். சிவகோசரியாரும் அவ்வாறே அன்று . பூசையை முடித்த பின்னர் ஓரிடத்தில் மறைந்திருந் தார். வழக்கம் போல வேடர் வந்தார். மாமிச நிவே தனத்தை முடித்தார். இவற்றையெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டிருந்த சிவகோசரி யாருக்கு நெஞ்சம் பதை பதைத்துத் துடித்தாலும் இறைவன் கூறியவற்றை நினைவில் கொண்டு பொறுமை யுடன் பார்த்திருந்தார். அப்போது பரமனின் ஒரு திருக்கண்ணில் ரத்தம் வழியத் தொடங்கியது. அதைக் கண்ட வேடர் பதை பதைத்துப் போனார். இறைவனின் கண்ணில் காயம் உள்ளதே! என்ன செய்வது என்று துடித்து என்னென் னவோ இலைகளையும் வேரையும் பறித்து வந்து வைத்தியம் செய்தார். ஆனால் ரத்தம் பெருகிக் கொண்டு இருந்ததே தவிர சிறிதும் நிற்கவில்லை. இறுதியில் வேடர் தன் ஒரு கண்ணைப் பறித்து இறை வனின் திருக்கண்ணில் அப்பினார். ரத்தம் நின்றது. வேடர் மகிழ்ந்தார். அப்போது இறைவனின் மற்றொரு கண்ணில் ரத்தம் வழியத் தொடங்கியது.

இப்போது வேடர் எங்கும் சென்று அலை யவில்லை. சற்றும் தயங்காமல் மற்றொரு கண்ணையும் பறிக்கத் தொடங்கினார். அப்போது இறைவன் ''நில்லு கண்ணப்ப'' என்று கூறி வெளிப்பட்டுத் தடுத்து நிறுத்தினார். வேடரின் தன்னலமற்ற தூயபக்தியையும் இறைவனின் திருக்காட்சியையும் கண்ட சிவகோசரியார் அதிசயத்தில் ஆழ்ந்தார். பறிக்கப்பட்ட கண்ணை இறைவன் மீண்டும் வேடருக்கு வழங்கி கண்ணீந்த

பெருமானாகப் பொலிந்தான். கண்ணைப்பறித்து அப்பியதால் வேடருக்குக் கண்ணப்பர் என்று பெயர் ஏற்பட்டது. கண்ணப்பரின் வரலாற்றையும் பக்தியை யும் வரலாற்றையும் எடுத்துப் போற்றாத இலக்கியமோ அடியார்களோ இல்லை. அடியார்களாலும் ஞானி களாலும் பெருமையுடன் போற்றிப் பாடப்படும் உன்னதநிலையைக் கண்ணப்பர் அடைந்தார். நக்கீரர், கல்லாடர், சேக்கிழார் ஆகியோர் கண்ணப்பரின் முழு வரலாற்றையும் விளக்கினார்கள். கண்ணப்பர் செய்த அனாச்சாரங்களையெல்லாம் பொறுத்து கொண்ட தால் பரமனுக்கு அனாச்சாரம் பொறுத்த பெருமரன், குற்றம் பொறுத்த பெருமான் என்ற பெயர்கள் ஏற் பட்டன.

அடியார் செய்த அனாச்சாரம்
பொறுத்து அருளி
அவர்மேல் என்றும்
சீறாத பெருமானை

என்று பாடுகின்றார் அப்பர்.

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள்:

தமிழர்களின் ஞானகுரு நால்வர்களில் சுந்தர மூர்த்தி சுவாமிகள் ஒருவர். இவர் பதினாறு வயதில்

பரமேசுவரின் திருக்காட்சி பெற்று அவனால் தடுத்தாட் கொள்ளப்பட்டார். அன்றிலிருந்து தலங்கள்தோறும் தரிசித்து இன்னிசைத் தமிழால் தொண்டு புரிந்துவந்தார். இவர் திருவொற்றியூரில் தியாகராஜப் பெருமானை வழிபட்டுத் தங்கியபோது கோயிற்பணி செய்து வாழும் சங்கிலியார் என்ற பெண்ணைத் திருமணம் செய்து கொள்ள விரும்பினார். திருவொற்றியூரை விட்டுப் பிரிந்து செல்ல மாட்டேன் என்று சத்தியம் செய்து கொடுக்குமாறு சங்கிலியார் கேட்டார். ஊர் ஊராகச் செல்லும் சுந்தரருக்கு இத்தகைய சத்தியம் செய்து கொடுப்பதில் விருப்பமில்லை. எனவே, அவர் தியாகராஜப் பெருமானிடம் சென்று 'நான் சத்தியம் செய்து கொடுக்கும் வேளையில் நீர் சந்நிதியில் இருக்க வேண்டாம். வெளியே சென்று மகிழமரத்தடியில் அமர்ந்துகொள்' என்று வேண்டினார். வேண்டுவோர் வேண்டுவதே ஈயும் வள்ளல் ஆதலால் பரமேசனும் சுந்தரர் கேட்டுக்கொண்டபடியே மகிழமரத்தடியில் சென்று தங்கினார். இந்தத் திருமணச் சத்தியம் எல்லாம் புனிதமான சந்நிதானத்தில் வேண்டாம். வெளியே மகிழ மரத்தடியில் செய்துகொடு என்று கேட்டார். சுந்தரர் இருதலைக் கொள்ளி எறும்பாகத் தவித்தார். ஏனெனில் அவருக்குத் தெரியுமே, இறைவன் கர்ப்பக்கிரகத்தை விட்டு வெளியேறி மகிழமரத்தடியில் அமர்ந்துள்ளான் என்று இருந்தாலும் வேறு வழியில்லாமல் மகிழ மரத்தடியில் (இறைவன் முன்னர்) சத்தியம் செய்து கொடுத்தார். நாட்கள் கழிந்தன. சுந்தரருக்கு திருவொற்றி யூரில் இருப்புக் கொள்ளவில்லை. திருவாரூரைத் தரிசிக்க வேண்டும் என்ற ஆவல் கட்டுக்கு அடங் காமல் பெருகியது. ஒருநாள் திருவொற்றியூரை விட்டுத் திருவாரூக்குப் புறப்பட்டார். திருவொற்றியூர் எல்லையைத் தாண்டிய அளவிலேயே சத்தியத்தை மீறிய குற்றத்திற்காக இறைவன் சுந்தரரின் இரண்டு கண்களையும் குருடாக்கி விட்டான். மீண்டும் திருவொற்றியூருக்கு வந்துவிட்டிருந்தால் சுந்தரருக்கு கண்கள் வந்து விட்டிருக்கும். ஆனால் சுந்தரர் அப்படிச் செய்யவில்லை. அடியார்களோடு பயணத்தை மேற் கொண்டு தொடர்ந்தார். பல தலங்களைத் தரிசித்துப் பாடிக்கொண்டே திருவெண்பாக்கம் அடைந்தார். 'எல்லா உயிர்களுக்கும் பற்றுக்கோடாக இருப்பவனே எனக்கு ஊன்று கோலாவது அருள் வாயாக' என்று வேண்டினார். இறைவனும் ஊன்று கோல் ஒன்றைக் கொடுத்தான். ஊன்றுகோலுடனே தலங்களைத் தரிசித்து இன்னிசைத் தமிழ் பரப்பிய சுந்தரர், காஞ்சிபுரத்தை அடைந்து ஏகாம்பரேசுவரைத் தரிசித்துப் பாடி வணங் கினார். கச்சிக்கம்பன் அவருக்கு இடக்கண்ணை அளித்தான். ஒற்றைக் கண்ணுடன் மேலும் பயணம் செய்து, பல தலங்களைத் தரிசித்துப் பாடியபோது இரண்டாவது கண்ணும் வரப்பெற்றார். இவ்வாறு சுந்தரருக்கு இரு கண்களையும் வழங்கினான் கண் ணீந்த பெருமான். இம்முறையில் தேவர், அசுரர், மானிடர், மேற்குலம், கீழ்க்குலம், வாயற்ற உயிர்கள் என்ற பாரபட்சம் இன்றி அனைத்துப் பக்தர்களுக்கும் அருள்புரியும் காரணத்தால் அனைவர்க்கும் பெருமான், சர்வேசுவரன் என்ற பெயர் ஏற்பட்டது. வானநாடு, பூவுலகம், பாதாளம் என அனைத்து நாட்டவர்களும் வழிபட்டுப் பூசிக்கும் இறைவன் ஆதலால் எந் நாட்டவர்க்கும் இறைவன், எல்லோர்க்கும் ஈசன் என்ற பெயர்கள் ஏற்பட்டன.

''தென்னாடுடைய சிவனே போற்றி
எந்நாட்டவர்க்கும் இறைவா போற்றி''

''என்னப்பன் எம்பிரான்
எல்லார்க்கும் தான் ஈசன்''

என்று பாடுகின்றார் மகாஞானி மாணிக்கவாசகர்.

* * *

இந்தியத் தத்துவச் சிறப்பு

உலகில் உள்ள வேறு எந்த மதத்தை ஆராய்ந்தாலும், இந்தியத் தத்துவங்களில் சொல்லப்பட் டிருக்காத எதுவும் அதில் இல்லை என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளலாம். மற்ற மதச் சிந்தனைகள், இந்தியத் தத்துவத்திற்குள் அடக்கம். தத்துவஞானத் துறையில் இந்தியர்கள் சிந்திக்காததை வேறு எந்த நாட்டவரும் சிந்தித்து விடவில்லை.

கந்தர் அநுபூதி

- திருப்புகழ் மாமணி மு. அருணகிரி

(முன் தொடர்ச்சி)

எத்தனை ஈயக்கட்டியைக் கொண்டு உருக்கி னாலும் அது களிம்பேறிய பாத்திரங்களின் மேல் பூச உதவாது. கொஞ்சம் நவரசப்பொடியைத் தூவினால் தான் உருக்கின ஈயம் பாத்திரத்தில் ஒட்டும். அதுபோன்று இப்பொழுது வெள்ளீயம்போல ஞானசொரூபமாகிய இறைவன் வந்து நம்மோடு கலந்து நிற்பதற்கு அரு ளாகிய நவாச்சாரம் தேவைப்படுகிறது. அதுதான் அறிவுள்ளோர்கள், புலமையுள்ளோர்கள், அருளாளர் கள், ஞானிகள் போன்றோர் அருளிச் செய்த பாடல்க ளே யாகும். களிம்பேறிய பாத்திரத்திற்கு நிகரான மும்மலத் தால் அவதியுறும் ஆத்மாவிற்கு அருளாகிய நவரசப் பொடியைக் கொண்டு ஞானசொரூபமாக விளங் கும் பரமாத்வாகிய ஈயத்தோடு கலந்து இறுகும் வகை யில் பரமசுகம் அடைய உதவும். அத்தகைய அருள் சிறப்பை கந்தரனுபூதி போன்ற பாடல்களில் பரக்கக் காணலாம். மற்றொன்று இப்பாடலில், ''எனையாண்ட இடம் தானோ'' என கூறியுள்ளதை திருவண்ணா மலைத் தலமாக கொள்ளவும் இடமளிக்கிறது. ஆனால் இதைத்தான் குறிப்பிட்டிருப்பார் என உறுதியாக கொள்ள முடியாது. ஏனெனில் அருணகிரியாரை முருகன் பல இடங்களில் ஆட்கொண்டிருக்கிறார் என்பது இவரது பாடல்களிலிருந்தே அறிய முடிகிறது.

அனுபூதிபாடல்:

''யாமோதிய கல்வியும் எம் அறிவும்
தாமே பெற வேலவர் தந்தனால்
பூமேல் மயல்போல் அறமெய்ப் புணர்வீர்
நாமேல் நடவீர் நடவீர்இனியே''

முதற்கண் இப்பாட்டின் துவக்கத்திலேயே 'யான் ஓதிய கல்வியும் என் அறிவும்' எனப்பாடாது, யாம் என்று கூறி அதிலே தம்மையும் ஏனையரோடு சேர்த்துக் கொண்டு பாடியுள்ளது மிகவும் போற்றத்தக்கது ஒன்றாகும். இப்பாட்டின் கருத்தினை எளிதில் புரிந்து கொள்ள கீழே கொடுக்கப்பட்ட நிகழ்ச்சி உதவும். நாட்டில் தண்ணீர் பஞ்சம் ஏற்பட்டு மக்கள் வருந் துவதைக்கண்ட அந்நாட்டு அரசன் மக்களுக்கு தேவை யான பஞ்சைத் தந்து நூல் நூற்க கைராட்டினத்தை யும் கொடுத்து அதன் மூலமாய் நூற்ற நூலுக்கு ஏற்ப ஊதியம் தந்து வாழ வழிச் செய்ததைப் போல், இறைவன் கவிபாடுவதற்கு போதுமான அறிவைத் தருகிறான். மனம் நாக்கு ஆகிய கருவிகளைத் தந்து உதவுகிறான். நம்முடைய கல்விஞானத்தைக் கொண்டு அவனது புகழைப்பாட நமக்கு நாவையும் கொடுத்ததை உணர்தல் வேண்டும். இதைக் குறித்த கருத்தினை கொண்ட பாடல்.

''பஞ்சின் சொல்லால்பனுவல் இழையாக
எஞ்ஞாதகையே வாய் ஆகக்கதிரே மதியாக
மையிலா நூல் முடியுமாறு.''

பெரும்பாலோர் கல்வியையும் அறிவையும் கொடுத்த இறைவனைப் பாடாது யார் யார் பெயரிலோ திரைப்படங்களுக்காகவோ பணத்துக்காகவோ பாடல் புனைகிறார்கள். இறைவன் மூலம் பெற்றதை அவ னிடமே ஒப்புவிக்க வேண்டும். அதன் மூலம் அருளாகிய ஊதியத்தை பெறுவதே சிறந்ததாகும். யாமோதிய கல்வியும் - இறைவன் கல்வியும் அறிவும் நமக்கு தந்து நாவினைக் கொண்டு அவனது புகழ்நூலை நாவினால் பாடினால் கல்விச் செருக்கு குறையும் என எண்ணியே தாமே எனக் கூறினார். கல்வி செருக்கு வந்தால், சுகர், நக்கீரர் போன்றோர் அனுபவித்த துய ரங்களை நினைவில் கொண்டு, அவ்விதம் துயருறாமல் இருக்கவே எம்மையே பாடும் என உணர்த்தி அருளி னார். அருணகிரியார் ''யாம் ஓதிய கல்வியும்'' என்று தம்மோடு உள்ள புலவர்களையும் தன்னோடு தழுவிக் கொண்டு கூறும் கருணையை எவ்வாறு புகழ்வது?

மற்றுமோர் அனுபூதி பாடலாகிய 'குறியைக் குறியாது குறித்தறியும் நெறி' எனும் பாடலில் புதைந்து கிடக்கும் அற்புதக் கருத்தை சிறிது ஆராய முற்படுவோம்.

இறைவனுடைய திருவுருவத்தை 'குறி' என்று கூறியதில் குறிக்கப்படாமல், சுட்டிக்காட்டப்படாமல், பொறிகளுக்கு அகப்படாமல், அறிவுக்கு தட்டுப் படாமல், உள்ள பரம்பொருளை நினைப்பதற்குரிய அடையாளம்தான் அது. அதனால் கருத்தைக்கொண்டு அதன் பொருளை தெரிந்துகொள்ளவேண்டும் என்பது நமக்கு புலனாகிறது. உதாரணத்திற்கு ஒரு சிறுகோட்டை வெறும் கோடு என்கிறோம். பொருள் ஏதுமில்லை.

அதே கோட்டையே கணக்கு போடும்போது இரண்டு எண்களுக்கு இடையே வந்தால் அந்த கோட்டிற்கு 'கழித்தல்' என பொருள் அமைந்து விடுகிறது. கணக்கைப் பற்றி தெரியாதவனுக்கு அது வெறும் கோடாகவே இருக்கிறது. ஆனால் அறிவுடையவனுக்கோ அது கழித்தலைக் குறிப்பது என உணர்வு உண்டாகும். மேற்சொன்ன இருவகையினரும் கண்ணால் காண்பது கோட்டைதான். வெறும் கண்ணாலே கண்டவன் வெறும் கோடாகவே நினைப்பான். அதே கோட்டையே கருத்தினால் கண்டவன் பொருள் காண முற்படும்போது அதன் சிறப்பு தெரியும். அதுபோன்று கல்லாகவும் செம்பாகவும் உள்ள இறைவனது திருவுருவங்கள் உரிய இடத்தில் உரிய வகையில் நிறுவப் பெற்றால் தனியான சிறப்பைப் பெறுகின்றன. அதனை இறைவன் வடிவாகபாவித்து அதில் குறிக்கப்பெறும் உண்மைகளை உணரும்போது நல்ல பலன் உண்டாகிறது. மற்ற ஏனையோர் பார்வைக்கு அது சிற்ப வேலைப்பாடாகவே தோன்றும். அதன் பாவனையிலேயே சம்பந்தர், அப்பர், சுந்தரர், மணிவாசகப் பெருமான் போன்றோர் தலந்தோறும் சென்று இறைவனது காட்சி கண்டு மாறிலா மகிழ்ச்சியில் மலர்ந்தார்கள். கல்லினாலும் செம்பினாலும் அமைத்த உருவத்தை அதன் அளவிலே கண்ணால் மட்டும் காண்பது என்பது ''குறியைக் குறித்தலாகும்'' அதையும் கடந்து அவ்வுருவத்தில் இறைவனைப் பற்றி எண்ணத்திலே நிற்றல் ''குறியாது குறித்தல்'' ஆகும்.

மேலும் ஓர் விளக்கம்:

ஒரு பொறியியல் அதிகாரி மின்சாரத் துறையில் பணி செய்யும்போது பழைய நண்பரை சந்தித்து பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது எல்.கே.ஜி அல்லது பண்டையமுறையில் அரிச்சுவடி படிக்கும், நண்பருடன் வந்திருந்த சிறுபையன்(அதாவது வெறும் எழுத்துக்களை மட்டும் படிக்கும் பையன்) இவர்களுக்கு தெரியாமல் உள்ளே இருக்கும் இயந்திரங்களைப் பார்க்கச் சென்று அங்கே தொங்கவிட்டிருந்த அட்டையை நோக்கி பார்த்தான். அட்டையில் கொட்டை எழுத்தில் சிகப்பு மையினால் ''அபாயம்'' என எழுதப்பட்டிருந்ததை கண்ட சிறுவன் அதைப்பார்த்து, அதில் உள்ள எழுத்துக்களை, அ,பா,யம் என்று படித்துக் கொண்டிருந்தான். பொறியியல் அதிகாரியிடம் பேசிக் கொண்டிருந்த பையனின் தந்தை, உடனே தன் சிறுபிள்ளை ஞாபகம் வரவே உள்ளே சென்றதும் இயந்திரங்களின் பக்கத்திலிருந்ததை கவனித்துவிட்டு குழந்தை கையைப் பிடித்து வெளியே இழுத்துக் கொண்டு வந்துவிட்டார். தன் குழந்தை அங்குள்ள இயந்திரங்களை தொட்டு ஏதாகிலும் விபத்து நேரிடக் கூடாதே என்ற அச்சம். 'அபாயம்' என்று போட்டிருந்த அட்டையை குழந்தையும் பார்த்தான். அவன் தந்தையும் பார்த்தான். ஆனால் அந்த அட்டையை இருவரும் பார்த்த விதம் வேறு. குழந்தையால் அந்த எழுத்துக்களை கூட்டி சொல்லாக பார்க்க முடியவில்லை. தந்தையோ எழுத்துக்களின் கூட்டமாக பாராது அதை சொல்லாகப் பார்த்தான். இருவரும் பார்த்தமுறை வேறு. தந்தையோ அந்த அட்டையில் வாசம் எதற்காக எழுதிக் கட்டப்பட்டிருந்ததோ அதன் கருத்தை உணர்ந்தார். அதனால் குழந்தை காப்பற்றப்பட்டது. தந்தை மகன் கண்ட எழுத்துக்களையே சொற்களாகப் பார்த்ததால் அதன் பொருளை உணர முடிந்தது. அந்த அட்டையில் எழுதியுள்ள எழுத்துக்களை மட்டும் பார்த்தான் சிறுவன். சிறுவனின் தந்தையோ அதைக் குறியாது, குறித்ததோடு அறியவும் செய்தார். ஆகையினால் முதலில் இறைவனுடைய வடிவத்தை குறிக்க வேண்டும். ஆனால் அந்த வடிவத்திலேயே குறித்து நில்லாமல் அதற்குமேல் போக வேண்டும். அதுவே 'குறியாது குறித்தல்' இன்னும் அதற்குமேல் உணர்ந்து அனுபவம் பெறுவதுதான் ''குறியாது குறித்து அறியும் நெறி'' எனப்படும் நிலையாகும். இராமாயணம் வாயிலாக சடாயுவின் தமையன் அனுமானுக்கு சீதையைக் கொண்டுபோன விவரத்தை கூற அதையே கருத்தில்கொண்டு, அவன் சொன்ன திக்கை நோக்கியே இலங்கைக்குச் சென்றதை ''குறிப்பில் குறிகாணும் மாருதி'' என ''உடுக்கத்துகில்'' எனும் பாடலில் அருணகிரியார் பாடியுள்ளதைக் கவனிக்கலாம்.

இதனால் இதுகாறும் கூறின கருத்துக்கள் யாவர்க்கும் விக்கிரக அவசியம் பற்றி ஓரளவு உணர முடிந்திருக்கும். நம்புழக்கத்தில் காகிதத்தில் அச்சடித்த பணநோட்டு என்பது (ON DEMAND OR PRONOTE) போன்றது. உலோகத்தால் ஏற்படுத்திய காசுக்குத்தான் நாணயம் எனும் சொல் முதன்முதலில் வழங்கலாயிற்று. அது எவ்வாறு எவ்விடத்தும் எக்காலத்தும் யாவரிடத்தும் தன் மதிப்பை மாற்றிக் கொள்ளாதோ, அதே போல் இன்றும் மக்களிடம் நாணயமாக நடந்துகொள் என கூறுகிறோம். பணநோட்டுக்கும் நாணயத்துக்கும் வித்தியாசம் இல்லா திருந்தபோதும், நாணயத்தைப் பெற பண நோட்டுக்களே உதவிடும். ஆகையால் பண நோட்டையே அதிகமாக வைத்துக்கொள்கிறார்கள். இந்த பணநோட்டு, பணத்தை குறிக்கும் அடையாளம் அல்லது குறி. அதுபோலவே இறைவனைக் குறிக்கும் அடையாளங்கள் விக்ரங்களாகும். குறி என்பதற்கு நாமம் அல்லது சின்னம் எனும் பொருள் உண்டு. உருவமும் பெயரும் இல்லாத ஒருவனுக்கு உருவமும் பெயரும் வைத்து வணங்குகிறோம். அவை இறைவனை நினைவூட்டும் அடையாளங்கள், ரூபாய் நோட்டைப் போன்றே விக்ரகங்கள் இறைவனாகவே எண்ணி வழிபடுவதற்குரியனவாகும். அவனருளா

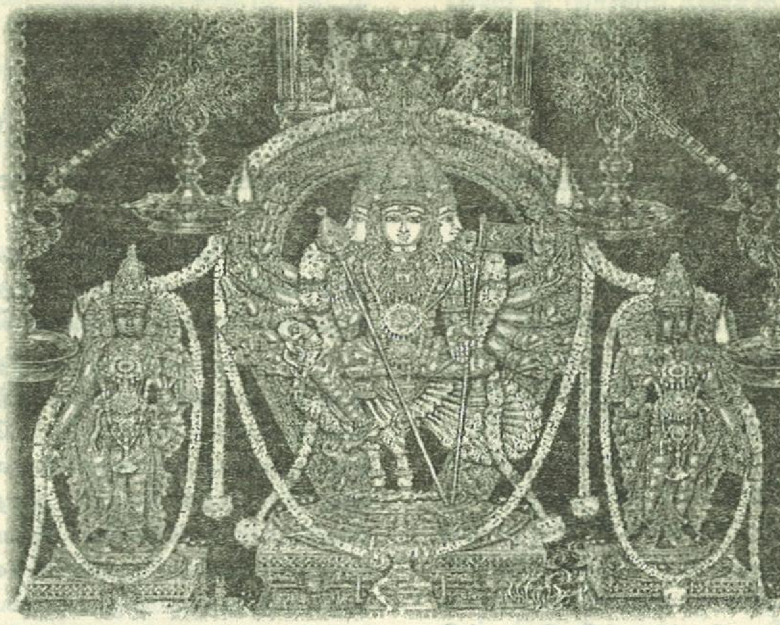

லேயே கண்ணாரக் கண்ட பெரியோர்கள் நமக்கு அவற்றைப் பற்றி சொன்னார்கள். அவற்றையேதான் இன்று வழிபட்டு வருகின்றோம். இதனையே அப்பர் ''உயிரா வணம் இருந்து உற்றுநோக்கி உள்ளக்கிழி யின் உருவெழுதி'' என்று வெகு சிறப்பாக பாடி யுள்ளார். அதனை கருத்தில்கொண்டே அருணகிரியார் திருப் புகழ் பாடல் ஒன்றில் ''உள்ளக்கண்நோக்கும் - அறிவூறி உள்ளத்தை நோக்க - அருள்வாயே'' என்பதாக கூறியுள்ளதை கவனிக்கலாம்.

உருவ வழிபாடு அவசியமா என கேட்போருக்கு ஒரு பரம்பொருளை வழிபடுவதற்காகவே அவ னுடைய அடையாளங்களை அவனருளாலே கண் ணாரக் கண்டு அனுபவித்த பெரியோர்கள், நமக்கு அவற்றினைப் பற்றி விளக்கம் அளித்துள்ளார்கள். அத்தகு அடையாளங்களின் அடிப்படையிலேதான் உருவங்களை அமைத்து வணங்குகிறோம். அப் பொழுது நாம் அப்பரம்பொருளை வணங்குவதாகவே பாவித்து அன்பு செய்ய வேண்டும். இதனை விளக்கு வதே மேலே சொன்ன கருத்துகளாகும். அரசாங்கம் வெளியிடும் நோட்டைப் பார்த்தால் அதில் அச்சிடப் பட்டுள்ள வாசகத்தை நோக்கில் "ON DEMAND" என்று எழுதப்பட்டுள்ளதைப் பார்க்கலாம். இதுபோன்றே பக்தர்கள் இறைவனைக் காண, பண நோட்டுக்களைப் போன்று தேவாரம், திருவாசகம், திருப்புகழ், பிரபந்தம் போன்றவைகளை மக்களுக்கு அளித்து அதன் வாயி லாக நாணயமாகிய இறைவனைக் காணும்பொருட்டு "I PROMISE TO PAY" என்று பணநோட்டில் எழுதியுள்ள வாசகத்தைப் போன்று, தங்களது பெயர்களைப் பதித்து வழங்கியுள்ளனர். இதனால்தான் நம் முன்னோர்கள் செல்வத்தை நாணயமாகத்தான் வழங்கினர். பிற்காலத் தில் தான் காகிதத்தில் அச்சடித்து வழங்கலாயிற்று. இதைக் குறித்த காந்தியடிகள் 'வாக்குறுதி' ஆண்ட வனுக்கு நாம் கொடுக்கும் (PROMISSARY NOTE) க்கு ஒப்பாகும்'' என கூறியுள்ளார். விக்ரக ஆராதனை பண்ணுவது தேவ நிந்தனை என்பர் சிலர். விக்ரகம் மூலமாக ஆராதிப்பது சிறந்ததொரு சாதனம் என்பர் சிலர். இதன் மூலமாக நமக்கு ஒரு உண்மை விளங்கு கிறது. ஒருவருக்கு உடலுக்கு அமிர்தம் போன்ற உண வானது, மற்றொ ருவருடைய உடலுக்கு ஏற்றுக் கொள்ளாது கேட்டை விளைவிக்கலாம். அதேபோல் அவரவர் நிலைக்கேற்ப சமயங்களையோ மன ஒருமைப்பாட்டையோ குறிக்கோளாகக் கொண்டு முன்னேற்றம் அடைவது மாந்தர்க்கு அவசியம். அதனால் ஒரு சாரரின் சமயமும், உணவு வகைகளும் மற்றொருவரின் கொள்கைக்கு அளவை ஆகாது. உடல் உறுப்புக்கு ஏற்றவாறு உணவு பலதரப்படு கிறது. ஒரு சாரரின் சமயம் மற்றோர் சமயத் துக்கு அளவை ஆகாது. இதுவரை கொடுத்த விளக்கங்கள் ''குறியைக் குறியாது குறித்தறியும் நெறி'' என்னும் பாடலுக்கு என்றே கொள்ளவும். அதனால் சமயங் களை சீர்தூக்கி பார்ப்பது எளிதல்ல. அதன்படி அதே போன்று அவரவர் நிலைக்கேற்ப சமயக்கொள்கை களும் பலதரப்படுகிறது.

இதனை உணர்த்துவதே,

''குறியைக் குறியாது குறித்து அறியும்
நெறியை தனிவேலை நிகழ்த்திடலும்
செறிவற்று உலகோடு உரை சிந்தையும் அற்று
அறிவுஅற்று அறியாமையும் அற்றதுவே''

* * *

ஸ்ரீ வீரபத்திர சுவாமி

- திருமதி மீனாட்சி கோகுலவாசன்

சிவபெருமான் ''வீரபத்ரனே! இப்போது என் மாமனார் தக்ஷன் என்னை மட்டும் வேண்டுமென்றே புறக்கணித்துவிட்டு, மற்ற தேவர்கள் அனைவரையும் வைத்து யாகம் நடத்தி வருகிறார். ஆகையால் நீ இப்போது அங்கு புறப்பட்டுச் சென்று, யாகத்தில் எனக்குள்ள ஹவிர் பாகத்தை அவனிடம் கேட்க வேண்டும்; அவன் அதைக் கொடுத்தால் அதை வாங்கிக்கொண்டு உடனடியாக இங்கே திரும்பி வந்து விடு; அவன் எனக்குச் சேர வேண்டிய ஹவிர் பாகத்தை கொடுக்க மறுத்தால், அந்த தக்ஷனின் தலையை சகல தேவர்களின் முன்னிலையிலேயே கிள்ளிக் கொன்று விட்டு, நீயும் அங்கேயே தங்கியிரு, நானும் அச்சமயத்தில் அங்கு விரைந்து வந்து விடுகிறேன்'' என்று கூறி அவருக்கு விடை கொடுத்தனுப்பினார்.

அதே சமயத்தில் பார்வதி தேவியால் உண்டாக்கப்பட்ட பத்ரகாளியும், சிவபெருமானின் உத்தரவுப்படிப் புறப்பட்டு வீரபத்ரருடன் சென்றாள்.

அவர்கள் அனைவரும் ஒரு நொடிப் பொழுதில் தக்ஷனுடைய யாக சாலையை அடைந்து, அதைச் சுற்றிலும் முற்றுகையிட்டு நின்றார்கள். அச்சமயத்தில் பதினான்கு உலகங்களும் அதிலுள்ள ஜனங்களும் அஞ்சி நடுங்கினார்கள்.

அப்போது வீரபத்ரர் தம்மோடு வந்திருந்த வீரர்களையும் நோக்கி, ''நீங்கள் அனைவரும் இந்தப் பிரம்மாண்டமான யாகசாலையைச் சூழ்ந்து நின்று, கவனமாகக் கண்காணித்துக் கொள்ளுங்கள். இல்லை என்றால் ஹவிசை உண்பதற்காகவென்றே வீண் ஆசைகொண்டு வந்திருக்கும் தேவர்களும் மற்று முள்ளோரும் வெளியில் சென்று விடக்கூடும்'', என்று கட்டளையிட்டார்.

வீரபத்ரரும், பத்ரகாளியும் தங்கள் படைகளோடு யாகசாலையை முற்றுகையிட்டுக் கொண்டதும், அவ்விருவரையும் நோக்கி அங்கிருந்த பிரம்மா விஷ்ணு தேவர்கள் அனைவரும் தங்களுக்குள் ஒருவருக்கொருவர் பேசிக்கொள்ளலானார்கள். பார்வதி பரமேஸ்வரர்களின் கோபத்திலிருந்து உண்டாகியவர்கள் என்பது மட்டும் நிச்சயம்; அவர்களைத் தவிர மற்ற யாருக்கு இப்படிப்பட்ட மகா உக்கிரமான கோபம் உண்டாக முடியும்? என்று முடிவு கொண்டனர். தங்களுக்கு அழிவு காலம் நெருங்கி விட்டதென்றும், சிவபெருமானையும், சிவ பக்தர்களையும் அவமதித்துக் கூறும் பாவிகளுக்குத் தண்டனை உண்டு என்று வேதங்களில் கூறியிருப்பது உண்மையே என்றும் பேசிக் கொண்டார்கள்.

அச்சமயத்தில் வீரபத்ரரும், பத்ரகாளியும் தக்ஷன் அருகில் வந்து மிகுந்த அட்டகாசத்தோடு நின்றார்கள். வீரபத்ரரோ கொம்புவாத்தியத்தை அநாயாசமாக வாசித்துக்கொண்டே தக்ஷனை நெருங்கினார். அந்தக் கொம்பு வாத்தியத்தின் ஓசையைக் கேட்டவுடனேயே சில தேவர்கள் பயந்தோடினார்கள். அவர்களை பூதகணங்கள் வெளியில் செல்லாமல் தடுத்ததில் மறுபடியும் உள்ளே வந்தார்கள். அப்போது மூர்ச்சித்து விழுந்த தக்ஷன், சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம், தன்மயக்கத்திலிருந்து விடுபட்டு சுயநினைவை அடைந்தான். அப்போது அவன் மிகுந்த பயத்துடன், வீரபத்ரரை நோக்கி, ''மிகுந்த பலவானாகத் தோன்றும் நீ யார்? எந்த நகரத் திலிருந்து, எதை முன்னிட்டு இங்கே வந்திருக்கிறாய்?'' என்று கேட்டான்.

''தக்ஷனே! தேவாதி தேவனும், சூலபாணியுமான ஸ்ரீமகாதேவனுடைய மைந்தன்தான் நான்! நீ செய்யும் இந்த யாகத்தில் அவருக்கான ஹவிர் பாகத்தைப் பெற்றுப் போவதற்காகவே நான் இங்கு வந்திருக்கிறேன். ஆகையால் சீக்கிரமாக ஸ்ரீ பரமேஸ்வரனுக்குச் சேர வேண்டிய ஹவிர்பாகத்தை என்னிடம் கொடுத்தனுப்பு'', என்று வீரபத்ரர் கம்பீரமாக முழங்கினார்.

அதைக் கேட்டதும் தக்ஷன், ''இந்த யாகத்தில் சங்கரனுக்கு ஹவிர்பாகம் அளிக்கப்படமாட்டாது; தமோ குணத்தைக் கொண்டிருக்கும் அவரை மட்டும் நான் புறக்கணித்து விட்டு, மற்ற தேவர்களுக்கு மட்டுமே ஹவிர்பாகத்தை அளிக்கப்போகிறேன்'', என்று அகந்தையோடு கூறினான்.

அப்போது வேதம் அச்சத்துடன் நடு நடுங்கியபடியே பிரணவத்துடன் எழுந்து வந்து தக்ஷனை நோக்கி, ''தக்ஷனே! நீ செய்யும் யாகத்தில் முதல் ஹவிர்பாகத்தைப் பெறக்கூடிய தகுதி வாய்ந்தவர் அந்த பரமசிவர் ஒருவர்தான்! ஆகையால் யாகங்களுக்கு அதிபதியான அந்த மகா தேவனுக்கு நீ ஹவிர்பாகத்தை அளித்து அவரைத் திருப்தியடையச் செய்! இந்த உலகங்கள் அனைத்தும் அவருடைய உத்தரவுப்படிதான் ஓர் எல்லைக்குள் இயங்கிவருகிறது.'' என்று கூறியது.

* * *

ஆனால் தக்ஷனோ வேதத்தின் சொற்படி கேட்டு நடக்க ஒரு சிறிதும் விரும்பவில்லை. அதனால் வேதம் பிரணவத்துடன் பார்வதி பரமேஸ்வரர்களை வணங்கி, வீரபத்ரரையும் துதித்து விட்டு அவருடைய ஆணையின் படி தன் இருப்பிடம் நோக்கிச் சென்றுவிட்டது.

அதன் பிறகு வீரபத்ரர் மீண்டும் கோபாவேசத்தோடு தக்ஷனை நோக்கி, ''தக்ஷனே! யாகத்தில் சிவபெருமானுக்குரிய ஹவிர் பாகத்தை இப்போது என்னிடம் கொடுத்தனுப்புகிறாயா? இல்லையா?'' என்று கேட்டார்.

உடனே தக்ஷன், ''வீரனே! அது மட்டும் முடியாது; பயங்கரமான தொழிலைக் கொண்டிருக்கும் அந்த சிவனுக்கு நான் ஹவிர்பாகத்தை ஒரு நாளும் கொடுக்கவே மாட்டேன். அவன் எச்சமயத்திலும் பூதங்களோடும், உயிரற்ற பிணங்களோடும், பிசாசுகளோடும் அலைந்து திரிந்து வருகிறான். ஆகையால் என்னுடைய யாகத்தின் ஹவிர் பாகத்தைப் புசிக்கும் அருகதை அவனுக்குச் சிறிதும் கிடையாது,'' என்று அழுத்தம் திருத்தமாகக் கூறினான்.

அப்போது வீரபத்ரர் அங்குள்ள மற்ற தேவர்கள் அனைவரையும் நோக்கி, ''தேவர்களே! இந்த தக்ஷன் இப்படிக் கூறுவது உங்களுக்கெல்லாம் நியாயம் என்று படுகிறதா?'' என்று கேட்டார்.

ஆனால் அங்குள்ள விஷ்ணு பிரம்மாதி தேவர்களெல்லாரும் வீரபத்ரருடைய அந்தவார்த்தையைக் கேட்காதவர்கள் போலவே தலைகுனிந்த வண்ணம், மௌனமாக அமர்ந்திருந்தார்கள்.

வீரபத்திரர் மிகுந்த அட்டகாசத்தொனியோடு மகாவிஷ்ணுவின் நடுமார்பில் தடியால் ஓங்கி அடித்தார். அப்போது கௌஸ்துப ரத்னமும், அவருடைய மார்பிலுள்ள மகாலக்ஷ்மியும் நூற்றுக்கணக்கான துண்டுகளாகப் பூமியில் சிதறி விழுந்தன. அதன் பிறகு வீரபத்ரர் பிரம்ம தேவனின் தலையில் தமது முஷ்டியால் ஒரு குத்து விட்டார். அவரிடமிருந்து வெளிக்கிளம்பிய காயத்ரி, சரஸ்வதி, சாவித்திரி முதலானவர்களின் மூக்குகளையும், தனங்களையும் வீரபத்ரர் கத்தியினால் அறுத்து விட்டார். அதனால் அச்சமடைந்த தேவர்கள் அனைவரும் நாலா புறங்களிலும் சிதறி ஓடலானார்கள். ஆனால் வெளியே தயாராக நின்றிருந்த பூதர்களினால் அவர்கள் தடுக்கப்பட்டு மறுபடியும் உள்ளேயே திரும்பி வந்தார்கள். அப்போது ஓடிச்சென்ற சந்திரனைக் காலால் உதைத்து மிதித்து, யமனுடைய இறுகிய தலையையும் வீரபத்ரர் வெட்டித்தள்ளினார். பிறகு அவர் சூரியனுடைய கன்னத்தில் பளீர் என்று அறை கொடுக்கவும், அந்த அறையின் வேகத்தைத் தாங்க மாட்டாமல் சூரியனுடைய பற்களெல்லாம் உடைந்து பூமியில் சிதறி விழுந்தன. பிறகு அவர் பகவானுடைய இரண்டு கண்களையும் பிடுங்கி, குயிலின் வடிவத்தோடு வெளியே சென்ற இந்திரனையும், வெட்டித்தள்ளினார். அக்கினி தேவனுடைய கையையும், நாக்கையும் வெட்டி அவன் மனைவியின் அழகான மூக்கையும் கத்தியால் அறுத்துப் போட்டார். நிருதியைத் தடியால் அடித்தும், வருணனை உலக்கையால் அடித்தும், வாயுவை கோடாலி யால் அடித்துக்கொன்றும், குபேரனை சூலாயுதத்தின் நுனியில் கோர்த்துக்கொண்டு நாட்டியமாடியும், அசுரேந்திரனை அம்பினால் கொன்றும் மான் உருவத்தில் ஓடிச் சென்ற யக்ஞபுருஷனை அஸ்திரத்தால் அழித்தும், அவர் அட்டகாசம் புரிந்தார். அப்போது ஈசானருடன் கூடிய பதினோரு ருத்திரர்களும் அஞ்சி நடுங்கியவர்களாக, வீரபத்திரரின் திருவடிகளில் விழுந்து நமஸ்கரித்தார்கள். வீரபத்ரரோ அந்த ருத்ரர்களை அதட்டி மிரட்டியபடியே அவர்களை விடுவித்தார்.

அப்போது அக்காட்சிகளை எல்லாம் பார்த்துக் கொண்டிருந்த தக்ஷனோ மனம் கலங்கியவனாக, தான் யாகத்தில் சிவபெருமானுக்கு ஹவிர் பாகம் அளிக்காமல் இருப்பது தவறானதே என்பதை உணர்ந்துகொண்டான். பிரும்மா, விஷ்ணு முதலான தேவர்களுக்கு இத்தகைய அவல நிலமை ஏற்பட்டதும் தன்னால்தான் என்பதை அவன் உணர்ந்திருந்தாலும் கூட, அந்த வீரபத்ரரின் முன்னிலையில் சிறிதும் பயமில்லாதவன் போலவே மௌனமாக அமர்ந்திருந்தான். அப்போது வீரபத்ரர் துள்ளிக் குதித்து விரைந்தோடி வந்து கையிலிருந்த கத்தியினால் தக்ஷனுடைய தலையை வெட்டித்தள்ளினார். பிறகு வெட்டப்பட்ட அந்தத் தலையை அவர் அக்னியில் வீசி எறிந்தார். அப்போது அந்தத் தலை அக்னியில் எரிந்து சாம்பலாகிவிட்டது. தக்ஷன் மாண்டதைக் கண்ட அவனுடைய மனைவியான வேதவல்லியும், அவனுடைய புத்திரிகளும், உறவினர்களும் மற்றும் உள்ளோரும் நாலாபுறமும் சூழ்ந்து கொண்டார்கள். வீரபத்ரர் சட்டென்று வேதவல்லியின் காதுகளை அறுத்துவிட்டார். அப்போது பத்ரகாளி அங்குள்ள தேவர்கள், முனிவர்கள், மனிதர்கள் முதலானவர்களுடைய அழகான மனைவிமார்களின் தலைகளையும், மற்றும் அங்கு வந்திருந்த மற்ற பெண்மணிகளின் தலைகளையும் வெட்டித்தள்ளிப் பந்துபோல் அவற்றை வீசியெறிந்து விளையாடினள். அதே சமயத்தில் யாகசாலையின் வெளியே நின்றுகொண்டிருந்த பூத வீரர்கள் அனைவரும் தக்ஷனின் மாபெரும் சைனியங்களோடு போரிட்டு, அவர்களை வென்று யாகசாலையினுள் பிரவேசித்து அட்டகாசம் புரியலானார்கள். அங்கே பாக்கியிருந்த தேவர்கள், அந்தணர்கள், முனிவர்கள் முதலானோரை கூர்மையான அம்புகளாலும், கத்திகளாலும், உலக்கைகளாலும் மற்றும் பல ஆயுதங்களாலும் தாக்கி,

கைகளாலும், கால்களாலும் அவர்களைப் பல மாகத் தாக்கிக்கொன்றார்கள். பிறகு அங்கிருந்தபால், தேன், நெய், தயிர் முதலான ஹவிசுகளையும் குடித்து மிகழ்ந்தார்கள். யாகத்திற்காகக் கொண்டுவந்திருந்த ஆடுகளை வெட்டித் தின்றார்கள். யாக குண்டங்களில் எரிந்து கொண்டிருந்த அக்னிகளை அவர்கள் நீரால் அணைத்தார்கள். சிலபூதர்கள் யாகசாலைகளில் சில இடங்களைக் கொளுத்தினார்கள். தேவர்களின் விமானங்கள், ரதங்கள், குதிரைகள், ஆயுதங்கள் ஆபரணங்கள் ஆகியவற்றை நெருப்பில் எறிந்தார்கள். தக்ஷனுடைய புதல்விகளையும், மாப்பிள்ளைகளையும், மற்ற உறவினர்களையும் சொற்களால் வர்ணிக்க முடியாத அளவிற்கு சித்திரவதைகள் செய்து, மகிழ்ந்தார்கள். அப்போது அந்த யாகசாலையில் காக்கைகளும், கழுகுகளுமே நிரம்பியிருந்தன.

அச்சமயம் மூர்ச்சை தெளிந்து எழுந்த மகா விஷ்ணு தமது சைன்யங்கள் அனைத்தும் அழிந்திருப்பதையும், யாகத்திற்கு இடையூறு ஏற்பட்டதையும் கண்டு இதற்கெல்லாம் காரணம் வீரபத்ரர்தான் எனக் கோபங்கொண்டு அவரை எதிர்த்துப் போரிட கருடனை அழைத்தார். கருடன் வெட்டுண்டு கிடப்பதை அறியாமல், மாயையால் மற்றொரு கருடனை உண்டாக்கி, பூதங்களின் மீதும், காளிகளின் மீதும் பல அஸ்திரங்களைப் பொழிந்து தள்ளினார்.

அப்போது வீரபத்திரரும், மகாவிஷ்ணுவுடன் போரிட எண்ணினார். அச்சமயத்தில் சிவபெருமானின் உத்தரவுப்படி அங்கே ஒரு ரதம், ஆயிரம் வேதங்களாகிய குதிரைகள் பூட்டப்பட்டும், அதி விநோதமான துவஜமும், ஏராளமான ஆயுதங்கள் நிறைந்தும், சிறந்த மாலைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டும் அதி அற்புதத்தோடு காட்சியளித்தது.

அதே சமயத்தில் மயக்கம் தெளிந்து கண் விழித்தெழுந்த பிரம்ம தேவர், யுத்தத்தில் ஈடுபட்டிருக்கும் மகாவிஷ்ணுவையும், நாசமடைந்திருந்த யாகசாலையையும், உயிரிழந்து கிடந்த தேவர்களையும் பார்த்து அளவுகடந்த பயத்தினால் நடுநடுங்கினார். ரதத்தைக்கண்ட பிரம்மதேவன் தமக்குள், தன்னைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள நினைத்து, அந்த ரதத்தில் சாரதியாக ஏறி, வீரபத்ரர் முன் நின்று, அவரை சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்து, அனைத்தையும் மன்னித்துக் காத்தருள வேண்டும் என்று வேண்டினார். அதன்பின் வீரபத்ரரையும், காளியையும் ரதத்தில் ஏற்றிக்கொண்டு, வீரபத்ரர் விருப்பப்படி, மகாவிஷ்ணுவிடம் ஓட்டிச்சென்றார். மகாவிஷ்ணுவும், வீரபத்ரரை நோக்கி ''சிவ நிந்தை செய்த இந்த தக்ஷனுக்கு அளித்த தண்டனை சரியானதுதான்! ஆனால் அதற்காக தேவர்கள் அனைவரையும் கொன்று குவித்தது முறைகேடான செய்கையாகும்'', என்றார்.

அதற்கு வீரபத்ரர், ''சிவபெருமானை நிந்திக்கும் பாபிகளுடன் சேர்ந்திருப்பவர்களும் பாவிகளாகவே மாறிவிடுகிறார்கள். இப்படிப்பட்ட எல்லோருக்குமே தண்டனை அளிப்பதுதான் முறையென்று வேதத்தில் கூடச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதனால் தான் நானும் அதன்படியே இங்குள்ள தேவர்களுக்கெல்லாம் தண்டனை விதித்தேன். ஏன், உம்மைக் கூட நான் சும்மா விடப்போவதில்லை.'' என்று அழுத்தமாகக் கூறினார்.

உடனே விஷ்ணு கோபாவேசத்தோடு, அநேக பாணங்களை, பூதவீரர்களின் மீதும், சரமாரியாகப் பிரயோகம் செய்தார். வீரபத்ரரும் அவருக்கு ஈடாக பல அஸ்திரங்களுடன் போர் செய்தார். விஷ்ணுவை ஸ்தம்பித்து நிற்கச் செய்தார்; அப்படியே கொன்று விட நினைத்த வீரபத்ரருக்கு, ஒரு 'அசரீரி' வாக்குக் கேட்டது; 'பிரபஞ்சங்கள் அனைத்தும் அழிக்க வல்ல வீரபத்ரனே! உன் கோபத்தை விட்டுவிடு' என்ற அந்த வார்த்தையைக் கேட்டதும் 'இது சிவ பெருமானுடைய கட்டளைப்படி வந்த அசரீரி வாக்காகும்', என்பதை உணர்ந்து கொண்டுவிட்டார். அதனால் அவர் தம் கோபத்தைச் சட்டென்று அடக்கிக்கொண்டுவிட்டார்.

பிரம்மாவும் மகாவிஷ்ணுவும் வீரபத்ரரை பக்தி சிரத்தையோடு வணங்கி, தம் தவறை மன்னித்தருளும்படி, பலவாறு பலமுறை தங்களுடைய தவறை உணர்ந்து பொறுத்தருள வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டதில், அவர்கள் மீது வீரபத்ரரும் மனமிரங்கி, அவர்களை அன்புடன் நோக்கினார்.

அதே சமயத்தில், ஸ்ரீமகாதேவர் தம் தேவியான பார்வதியோடு ரிஷப வாகனத்தில் ஏறி அமர்ந்த வண்ணம், நந்திதேவர் முதலான கணங்களோடு அந்த இடத்தில் காட்சியளித்தார்.

வீரபத்ரர், ஸ்ரீமகாதேவனைப் பலவிதமான துதிகளாலும் வணங்கி வழிபட்டு, அவரை நமஸ்கரித்து எழுந்து நின்றார். பிரம்மா, விஷ்ணு முதலான தேவர்களும், ஈஸ்வரனையும், ஈஸ்வரியையும் பக்திப் பெருக்கோடு வணங்கித் துதித்தார்கள். அப்போது பார்வதிதேவி நாசமடைந்து கிடந்த யாக சாலையையும், உயிரிழந்த தேவர்களையும் ஒரு முறை நோக்கினாள். பிறகு அவள் தன் நாயகரான பரமசிவனை நோக்கி, ''சுவாமி! இங்கே உயிரிழந்திருக்கும், தேவர்களும் மற்றவர்களும் தங்கள் மகிமையை அறிந்து கொள்ளாமல் மமதைகொண்டு, இத்தகைய அழிவை அடைந்திருக்கிறார்கள். ஆனால் இவையெல்லாம் என் நிமித்தமாகத்தான் விளைந்திருக்கிறது. ஆகையால் தாங்கள் தயைகொண்டு, இங்கு மாண்டுகிடக்கும் தேவர்கள் அனைவரும் மீண்டும் உயிர்பெற்று எழும்படிச் செய்ய வேண்டும்'' என்று வேண்டினாள்.

உடனே பரமசிவன் தமக்கு முன்னால் நின்றிருந்த வீரபத்ரரை நோக்கி, ''வீரபத்ரனே! என்னுடைய உத்தரவின்படி, உயிரிழந்து கிடக்கும், இவர்கள் அனைவரையும் மீண்டும் உயிர் பிழைக்கும் படிச்செய்'' என்று கூறினார். அவருடைய கட்டளைப்படியே வீரபத்ரரும் தம் கருணைததும்பும் விழிகளால் அத்தேவர்களை நோக்கி அவர்களை மறுபடியும் உயிர் பிழைத்து எழுந்திருக்கும்படி செய்தார். உடனே மாண்டு கிடந்த தேவர்கள் அனைவரும் உறக்கத்திலிருந்து கண்விழித்து எழுந்தவர்கள் போல் உயிர்பெற்று எழுந்து தங்கள் முன் காட்சியளித்த பார்வதி பரமேஸ்வரர்களை பய பக்தியுடன் வணங்கினார்கள். ''கருணைக்கடலே! மகா தேவரே! மகாபாவியான தக்ஷனின் நட்புறவினால் நாங்கள் அடைந்திருக்கும் பாபமானது நீண்டகாலமாக அனுபவிக்க வேண்டியதாகும். ஆனால் தங்கள் கருணையினால் வெகுவிரைவிலேயே நாங்கள் அனைவரும் எங்கள் பாபங்களிலிருந்து விடுபட்டவர்களாக ஆனோம்! அறிவில்லாத எங்களுக்கு இனி தாங்கள் தான் கதி! முன்பு புண்ணிய நதியாகிய கங்கையைத் தலையில் தரித்தீர்கள்; தேவர்களைக் காக்கும் பொருட்டு தளிர் போன்ற கரத்தில் அக்னியைத் தாங்கினீர்கள்; அதுபோலவே விஷத்தையும் தாங்கள் உண்டீர்கள்; இவ்வாறாக அநேக ஆபத்துக்களிலிருந்தும் எங்கைளையெல்லாம் தாங்கள் காப்பாற்றியிருக்கிறீர்கள். ஆகையால் எங்களைக் காத்து ரட்சிப்பவர் தாங்கள் ஒருவர்தான்! ''என்று அவர்கள் பலவாறாக மகாதேவனை வணங்கித்துதித்தார்கள்.

பரமசிவன் அங்கிருந்த பிரம்மா, விஷ்ணு முதலான தேவர்களை அவரவர்களுடைய பதவிகளில் சென்று அமரும்படி சொன்னார். அப்போது, பிரம்மதேவன் ஈஸ்வரனை நோக்கி ''சகல லோக நாயகரே! மகா தேவனே! தாங்கள் தயை புரிந்து தக்ஷனுடைய உயிரையும் பிழைத்தெழும்படி செய்ய வேண்டும்'' என்று வேண்டினார்.

ஈஸ்வரரின் ஆணைப்படி, வீரபத்ரர், கணங்களுக்குத்தலைவனான பானுகம்பனை அனுப்பி, தக்ஷனின் உயிரற்ற சடலத்தைக் கொண்டுவரும்படி செய்தார். அவ்வாறே பானுகம்பனும் அந்தத் தலையற்ற சடலத்தைக் கொண்டு வந்துவைக்கவே, வீரபத்ரர் அந்தச் சமயத்தில் தலை இருந்த இடத்தில் ஓர் ஆட்டினுடைய தலையை வைத்து உயிரூட்டினார். அப்போது தக்ஷன் உறக்கத்திலிருந்து கண்விழித்தது போல் உயிர் பெற்று எழுந்தான். வீரபத்ரரையும் பார்வதி பரமேஸ்வரர்களையும் பயபக்தியோடு வணங்கினான். அப்போது அவனது மேனி அளவு கடந்த பயத்தால் நடுநடுங்கியது.

அதைக் கண்ணுற்ற பரமசிவன், ''தக்ஷனே! நீ அஞ்சவேண்டிய அவசியமே இல்லை! நான் உனக்குப் பிரசன்னராகிவிட்டேன்'' என்று கூறியருளினார். அனைவருக்கும் அருள் கிடைக்க, சூரியனுக்கு மட்டும் அவர் இழந்த பற்கள் கிடைக்கவேயில்லை! அப்போது பார்வதிதேவி அன்புப் பெருக்கோடு வீரபத்திரரின் முதுகில் தடவிக்கொடுத்து அவருக்கு அநேக வரங்களை அளித்து மகிழ்ந்தாள்.

அதன் பிறகு சிவபெருமான், பார்வதி தேவியோடு அங்கிருந்து புறப்பட்டார். அவரோடு வீரபத்ரரும், காளி தேவியும் பூத கணங்கள் அனைவரும் புறப்பட்டுச் சென்றார்கள். அவர்கள் அனைவரும் கைலாயமலையை வந்தடைந்ததும், ஸ்ரீ பரமேஸ்வரர் தம் தேவியோடு திவ்விய சிம்மாசனத்தில் அமர்ந்துகொண்டார். அவர் வீரபத்திரருக்கும் பத்ரகாளிக்கும் அவர்களுடைய சைன்யங்களுக்கும் அவரவர்களுடைய இருப்பிடங் களுக்குத் திரும்பிச் செல்லும்படி விடை கொடுத்தனுப்பினார்.

வீரபத்திரரும் பார்வதி பரமேஸ்வரர்களை வணங்கி நமஸ்கரித்து, பத்ரகாளியுடன் ரதத்தில் ஏறிக்கொண்டு, சகல வீரர்களும் புடை சூழ அங்கிருந்து புறப்பட்டுச் சென்றார். அவருடைய ரதத்தை பானுகம்பன் என்ற கணத்தலைவன் செலுத்திச் சென்றான். இவ்வாறாக வீரபத்ரர் பெருமகிழ்ச்சியோடு தம் நகரம் போய் சேர்ந்தார்.

தக்ஷனுடைய அழிவிற்கு தக்ஷனே காரணம் ஆகிறான். தன் யாகத்தின் ஹவிசை ஈசனுக்குத் தர மறுத்ததால் அவரது கோபம், ததீசி முனிவர் பலவாறு எடுத்துக் கூறியும் கேளாததால் அவரது சாபம், நந்திதேவர் மூலம் சாபம், தன் மகளான தாக்ஷாயிணியின் கோபத்தால் உண்டான சாபம் என்று பலரது கோபத்தால் அவன் அழிந்தான். பிரம்மனின் வேண்டுகோளின்படி தக்ஷனை மறுபடியும் உயிர்ப்பித்து, ஆட்டுக்கடா முகத்துடன் வாழ அருள்புரிந்தார் சிவபெருமான்.

இவ்வாறாக வீரபத்திரர் வரலாறு ஸ்ரீ கந்த புராணத்தில் மிக விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

சிவன் கோயில்களில் வீரபத்ரர் சுவாமி இடம் பெற்றிருப்பார்.

மயிலை ஸ்ரீ கபாலீஸ்வரர் கோயிலில் ஸ்ரீ வீரபத்திர சுவாமி இடம்பெற்றுள்ளார். அவரைப் பற்றி அறிய, அங்கிருந்த பூஜை செய்யும் அந்தணரை அணுகிக்கேட்டதில், வீரபத்ரருக்கு என்று தனியாக பூஜைகளோ, நிவேதனங்களோ, விழாக்களோ கிடையாது என்றும், தினமும் மற்ற விக்கிரகங்களுக்குச் செய்வதுபோல் பூஜையும் நிவேதனங்களான சர்க்கரைப்பொங்கல், வெண்பொங்கல், புளியோதரை போன்றவைகளையே நிவேதிப்பதாகவும் கூறினார்.

எங்கும் மங்களம் என்றும் தங்குக.

சுபம்.

திருப்பள்ளியெழுச்சி

– முனைவர் சோதிபாய் தேவதாஸ்,

தமிழ்ப் பேராசிரியர், தொ.க.கி, ம.கா. பல்கலைக்கழகம், மதுரை - 21.

முன்னுரை

பன்னிரு திருமுறைகளில் எட்டாம் திருமுறையாக இலங்குபவை மாணிக்கவாசகரின் திருவாசகமும் திருக்கோவையாரும் ஆகும். 'திருவாசகத்திற்கு உருகாதார் ஒரு வாசகத்திற்கும் உருகார்' என்று உருக்கத்திற்கு ஐ.எஸ்.ஐ. முத்திரை பதிக்கப் பெற்ற திருவாசகத் தில் இடம்பெறும் 51 தலைப்புக்களில் (சிவ புராணம் முதலாக அச்சோப்பதிகம் ஈறாக) 20 ஆவது தலைப்புத்தான் திருப்பள்ளியெழுச்சியாகும். திருப் பள்ளியெழுச்சியில் இடம் பெற்றுள்ள 10 பாடல் களும், ஏழாவது தலைப்பான திருவெம் பாவையின் 20 பாடல்களும் மார்கழி மாதத்தில் ஓதப் பெறுகின்றன.

வரலாறு நோக்கில் திருப்பள்ளியெழுச்சி

பழங்காலத்தில் மன்னன் துயில்வதற்கும் விழிப்பதற்கும் புலவர்கள் இரவிலும், விடியலிலும் பாடல்களைப் பாடினர். அவை கண்படை நிலை, துயிலெடை நிலை என இலக்கணத்தில் பேசப்பட்டன.

''தாவில் நல்லிசை கருதிய கிடந்தோர்க்குச்
சூதர் ஏத்திய துயிலெடை நிலை'
(தொல். பொருள், புறம்)

என்பதுதான். காலப்போக்கில பள்ளியெழுச்சியாக உருவானது. மன்னனுக்குரிய பாட்டு மகேசனுக்குரிய தானது. அரசன் இருந்த கோயில் ஆண்டவன் இருக்கும் இடத்திற்கானது. இடைக்காலத்தில் பக்தி இயக்கம் உருவானபோது சைவ சமயத்திற்கு மணி வாசகர் ஒரு திருப்பள்ளியெழுச்சி பாடியருளினார். வைணவ சமயத்திற்குத் தொண்டரடிப் பொடி ஆழ் வார் ஒரு திருப்பள்ளியெழுச்சி பாடியருளினார். அதன்பின் பிற்காலத்தில் கி.பி. 18ஆம் நூற்றாண்டில் தத்துவராயர் அருள் திருப்பள்ளியெழுச்சி பாடினார். சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் திருப்பள்ளியெழுச்சி, சொரூபானந்த சுவாமிகள் திருப்பள்ளியெழுச்சி, தத்துவப் பிரகாசநாயனார் திருப்பள்ளியெழுச்சி, சிதம்பர சுவாமிகள் திருப்பள்ளியெழுச்சி (இது முருகனைப் பற்றிது) ஆகியவை உதித்தன. 20-ஆம் நூற்றாண்டில் பாரதியார் பாரதமாதா திருப்பள்ளி யெழுச்சி பாடியுள்ளார். இவையாவும் எழுப்புதல் என்ற பொருள், வடிவும், இசை ஆகியவற்றால் ஒத்துள்ளன.

திருப்பள்ளியெழுச்சி - தத்துவ விளக்கம்

இறைவன் படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல் என்னும் ஐந்தொழில்களை யும் செய்கிறான் என்பது யாவரும் அறிந்த செய்தி. முதல் மூன்றை நன்கு அறிவோம். மறைத்தலைக் குறித்து அறியமாட்டோம். மறைத்தலோடு தொடர் புடைய பல செய்திகளை அறிவதற்கு உதவுவதே திருப்பள்ளியெழுச்சி.

பள்ளி - மறைப்பு

எழுச்சி - நீக்கம்

திரு - அடைமொழி (மேலான என்று பொருள்)

மறைப்பு நீக்கத்தைத் திரோதான சுத்தி என்று குறிப்பிடுவர். சிவமும் உயிரும் வேறுவேறு என்ற எண்ணத்தை நீக்கி இரண்டும் ஒன்றே என்பதை உணர்த்துவதே இதன் நோக்கம். நாம் மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என்ற நான்கைப்பற்றிக் கேட் டிருக்கிறோம். அதில் சித்தம்தான் சிவமாகின்றது. 'சித்தத்தைச் சிவமாக்கி எனையாண்ட' என்பர், அடியவர். 'சித்தமெல்லாம் எனக்குச் சிவமயமே' என்பது நம் காதில் விழும் ஒரு திரைப்படப் பாடல். இதனால் சிவனைத் துயிலெழுப்புவதும் சித்தத் தைத் துயில் எழுப்புவதும் ஒன்றுதான். மறைப்பைக் குறித்துத் திருமூலர் 10 பாடல்களில் விளக்கம் தரு கிறார். அவற்றுள் இரு பாடல்கள் குறிப்பிடத்தக்கன.

''உள்ளத் தொருவனை உள்ளுறு சோதியை
உள்ளம்விட் டோரடி நீங்கா ஒருவனை
உளமும் தானும் உடனே இருக்கினும்
உள்ளம் அவனை உருவறி யாதே''
(திருமந்திரம் 431)

''மண்ணொன்று தான்பல நற்கல மாயிடும்
உண்ணின்ற யோனிகட் கெல்லாம் ஒருவனே
கண்ணொன்று தான்பல காணுந் தனைக்காணா
அண்ணலும் இவ்வண்ண மாகினின் நானே''
(திருமந்திரம் 440)

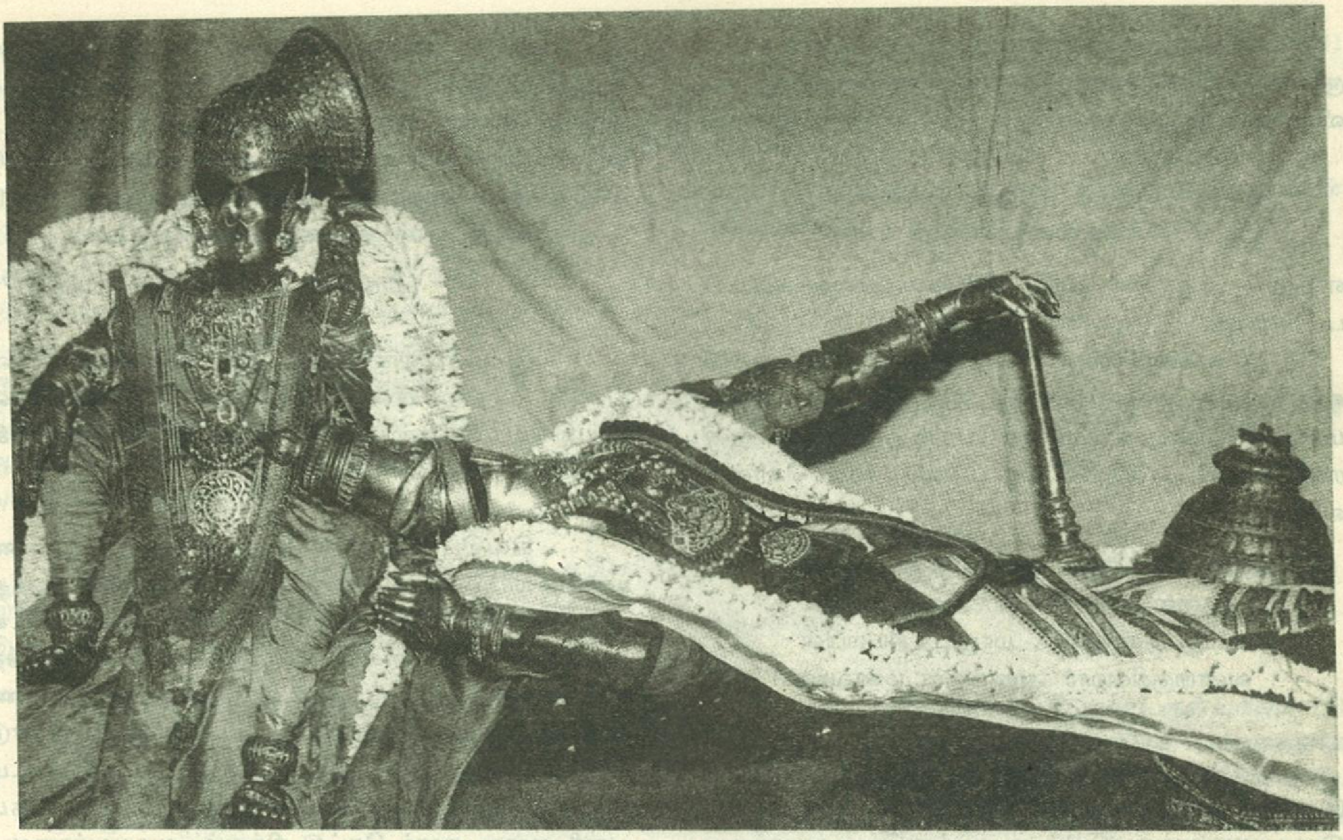

மணிவாசகர் மறைப்பு நீக்கம் எய்தி இறை யருள் பெற்றதை,

"சிவனென யானும் தேறினன் காண்க
அவனெனை ஆட்கொண் டருளினன் காண்க"
(திருவண்டப்பகுதி, அடி 62-63)

என்று திருவாசகத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

விடியல் வருணனை

வைகறை 4 மணியையொட்டியது பிரம்ம முகூர்த்தம் என்பர். இந்நேரத்தில் ஆன்மிக உணர்வுகளில் நாம் விரைவில் முன்னேறிச் செல்ல முடியும். மணிவாசகர் விடியற் பொழுதை மிக அழகாகப் பாடியுள்ளார். 'புலர்ந்தது' என்று சுருங்கக் கூறும் அவர், பறவையொலிகளையும் ஒளி மாற்றங்களையும் சுட்டத் தவறவில்லை.

"கூவின பூங்குயில் கூவின கோழி
குருகுகள் இயம்பின இயம்பின சங்கம்'
ஓவின தாரகை ஒளி; ஒளி உதயத்து
ஒருப்படு கின்றது விருப்பொடு நமக்கு"
(திருப்பள்ளி 3)

இதில் இயற்கைக் காட்சிகள் மட்டும் இடம் பெற்றுள்ளன.

மற்றோரிடத்தில் 'அருணன் இந்திரன்திசை அணுகினன். இருள்போய் அகன்றது' என்று பாடிவிட்டு, பின்பு சூரியோதயத்தை இறையோடும், அடியாரோடும் இணைத்துக் கூறியுள்ளார். உதயகிரியில் சூரியன் உதிக்கிறான். மலர்கள் மலர்கின்றன. மலரிலுள்ள தேனுண்ண வண்டுகள் வருகின்றன." உதயகிரி, சூரியன் மலர்கள், வண்டுகள் முறையே இறைவனின் முகம், கருணை, விழிகள், இறையடியார் ஆகியவற்றோடு இணைத்து விளக்கப்பட்டுள்ளன. மணிவாசகரின் இலக்கிய உத்தி (உருவகம்) பாராட்டுக் குரியதாகின்றது.

அடியார் வழிபாடு

5 பாடல்களில் (1,2,4,5,6,7) விடியலில் அடியார்கள் செய்யும் வழிபாடுகள் சுட்டிக்காட்டப் பெற்றுள்ளன.

"இன்னிசை வீணையர் யாழினர் ஒருபால்
இருக்கொடு தோத்திரம் இயம்பினர் ஒருபால்
துன்னிய பிணைமலர்க் கையினர் ஒருபால்
தொழுகையர் அழுகையர் துவள்கையர் ஒருபால்
சென்னியில் அஞ்சலி கூப்பினர் ஒருபால்" - 4

கலைத்துறையினரும், அறிவுத் துறையினரும் பக்திநெறியினரும் செய்யும் வழிபாடு இதில் விளக்கப் பட்டுள்ளது.

''கீதங்கள் பாடுதல் ஆடுதல் அல்லால்
கேட்டறி யோம்உனைக் கண்டறி வாரை''

என்னும் அடிகளில் பத்தி மிக்கோர் நிலை சுட்டப் பட்டுள்ளது.

வைகறை வழிபாட்டில் பற்றறுத்த துறவிகளும் பங்குகொள்கின்றனர். அவர்கள், கணவரிடம் மனைவி அன்பு காட்டுவதுபோல் வழிபடுகின்றனராம். நாயகி பாவத்தில் வழிபடுவதாகவும் கொள்ளலாம்.

''பப்பற வீட்டிருந்து உணரும்நின் அடியார்
பந்தனை வந்தறுத் தார் அவர் பலரும்
மைப்புறு கண்ணியர், மானுடத் தியல்பின்
வணங்குகின்றார் அணங்கின் மணவாளா!' (6)

சங்க காலத்தில் காதல் பாடுபொருளாக இருந்தது. பக்தி காலத்தில் அது மடைமாற்றம் பெற்று இறையுணர்வாக மலர்ந்தது. அந்த இறைவுணர்வை வெளிப்படுத்த அடியார்கள் மீண்டும் ஆங்காங்கே காதலை - அகப்பொருள் துறைகளைக் கைக்கொண்டனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. திருஞானசம்பந்தர் தம்மைத் தலைவியாகவும் சிவனைத் தலைவனாகவும் பாவித்து, கிளியிடம் தலைவனின் நாமத்தை ஒரு முறை கூறுமாறு வேண்டிப் பாடுகிறார்.

'சிறையாரும் மடக்கிளியே இங்கேவா தேனொடு பால்
முறையாலே உணத்தருவேன் மொய்பவளத்தொடு தரளம்
துறையாரும் கடல் தோணி புரத்தீசன் துளங்குமிளம்
பிறையாளன் திருநாமம் எனக்கொருகால் பேசாயே''

(திருமுறை 3, திருச்செங்காட்டங்குடிப் பதிகம் 10)

சங்க காலத்தில் 'அறத்தொடு நிற்றல்' என்ற துறை இருந்தது. ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்ற காதல் அறத்திற்கு உதவியாக இருப்பதுதான் இத்துறையில் பேசப்படும். தோழி செவிலியிடம் தலைவியின் காதலை எடுத்துச் சொல்வதாகத் திருநாவுக்கரசர் ஒரு பாடல் புனைந்துள்ளார். அப்பாடல்

''முன்னம் அவனுடைய நாமம் கேட்டாள்
மூர்த்தி அவனிருக்கும் வண்ணம் கேட்டாள்
பின்னை அவனுடைய ஆரூர் கேட்டாள்
பெயர்த்தும் அவனுக்கே பிச்சி யானாள்
அன்னையையும் அத்தனையும் அன்றே நீத்தாள்
அகன்றாள் அகலிடத்தார் ஆசாரத்தைத்
தன்னை மறந்தாள் தன்நாமம் கெட்டாள்
தலைப்பட்டாள் நங்கை தலைவன் தாளே''

(திருமுறை 6, திருவாரூர்ப் பதிகம், 7)

இப்பாடலுக்கும் தத்துவ விளக்கம் தருவதுண்டு. மதுரையின் ஜோதியான நடனகோபால நாயகி சுவாமிகளின் தமிழ்க் கீர்த்தனைகளில் இந்நாயகி பாவத்தை நன்கு காணலாம்.

சிவபெருமானின் திருவடிகளுக்கு இணையான மலர்களைக் கொண்டு ஏற்றி, அவன் திருமுகத்து அருள்மலரும் எழில் நகை கொண்டு அவனுடைய அடிகளை அடியார்கள் தொழுவதை மிகச் சிறந்த உருவகத்துள் முதற்பாடலில் கூறியுள்ளார் மணிவாசகர். இறையருளுக்காக அடியவர்கள் வண்டுகளாய் மொய்ப்பதை இரண்டாவது பாடலில் சுட்டியுள்ளார். தமக்கு அருள் செய்த இறைவனிடம் தம் பணி என்ன எனக் கேட்டு நிற்கும் அடியவர்களை,

''எங்களை ஆண்டுகொண்டு இங்கெழுந்தருளும்
மதுவளர் பொழில் திருவுத்தரகோச
மங்கையுள்ளாய்! திருப்பெருந்துறை மன்னா!
எதுஎமைப் பணிகொளும் ஆறு? அதுகேட்போம்''

என்னும் பாடலில் சுட்டியுள்ளார். இறையன்பர்கள் பழங்குடில்களில் வாழ்வதையும், வழிவழியாக வழிபடுவதையும் (தொழுப்படியோம்', 'வழியடியோம்') அவர் சுட்டத் தவறவில்லை.

இறையியல்பு

சிவபெருமான் சச்சிதானந்த வடிவமாக விளங்குவதை மணிவாசகர் பல இடங்களில் கூறியுள்ளார். திருப்பெருந்துறை, உத்தரகோச மங்கை ஆகிய இரு இடங்களில் அவன் கோயில் கொண்டுள்ளதை அவர் சுட்டுகிறார். எம்பெருமான், ஆரமுதே, அணங்கின் மணவாளா எனப் பல்வேறு வகையால் விளிக்கின்றார். இறைவன் அடியவரின் வாழ்க்கைக்கு அடிப்படைப் பொருளாகின்றான்.

'போற்றியென் வாழ்முத லாகிய பொருளே (1)

என்னும் விளி இதனைச் சுட்டுகின்றது. உயிர்களிடத்தில் ஐந்தொழில்களை நிகழ்த்துபவன் சிவனல்லவா?

அவன் 36 தத்துவங்களாக இருந்து அடியவர்க்கு அவற்றை உணர்த்துகிறான் அல்லவா! ஐந்தெழுத்து உரைப்போர்க்கு சிவகதி தருகின்றார் அல்லவா! சிவபெருமான் பூதங்கள் தோறும் நிற்கிறான்; போக் கிலன் வரவிலனுமாகவும் இருக்கிறான் (5) இவ் வியல்பைத்தான் மணிவாவசகர் பிறிதோரிடத்தில் 'ஆதியும் அந்தமுமில்லா அருட்பெருஞ் சோதியை' (திருவெம்பாவை 1) என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். சிவன் முந்திய முதல் நடு இறுதியும் ஆனவன்' (8) ஆகவும் விளங்குகிறான். மாதொரு பாகன் 'அருள் நிதி தரும் ஆனந்த மலை'யாகவும் 'அலைகடல் (2) ஆகவும் விளங்குகிறான். 'சிந்தனைக்கும்' அரியவனாக வும் விளங்குகிறான். (3)

நஞ்சுண்ட கண்டத்தானை யாராலும் அறிய இயலாது. 'யாவரும் அறிவறியாய்' (3) என்றும் தொடர் இதைச் சுட்டும். இவன் யாருக்கெல்லாம் அரியவன்?

'விண்ணகத் தேவரும் நண்ணவும் மாட்டார்' (9)
'அதுபழச் சுவையென அமுதென அறிதற்கு
அரிதென எளிதென அமரரும் அறியார்' (7)
'மூவரும் அறிகிலர் யாவர் மற்றறிவார்' (8)

இங்கு, பரம்பொருளாகிய சிவத்திற்குள் படைத்து, காத்து, அழிக்கும் நாயகர்கள் இடம்பெறுகிறார்கள்.

அடியவர்க்கு அருளுதல்

மறைப்பு நீக்கத்தின் பின் அடியவர்களுக்குத் தேவையானது இறையருள்தான். இறையருள் உடனே கிட்டிவிடாது. காத்திருக்க வேண்டும். இறைவன் பிற ருக்கு அருளிய சிறப்புக்களைக் கூறி, இனியும் அருள் வதற்கு எழுமாறு வேண்டுவது திருப்பள்ளியெழுச்சி யின் 10 பாடல்களிலும் இடம் பெற்றுள்ளன.

முதற்பாடலில் 'பூங்கழற்கு இணைதுணை மலர்கொண்டு ஏற்றி, திருமுகத்து எமக்கருள் மலரும் எழில்நகைகொண்டு நின் திருவடி தொழுகோம்' (1) என்கிறார் மணிவாசகர். இரண்டாவது பாடலில் சிவனின் கருணையே சூரியனாக உருவகிக்கப்படு கிறது.

'அருள்நிதி தரவரும் ஆனந்த மலையே
அலைகடலே' (2)

என வரிகளில் அவனுடைய அருளியல்பை விளக்கி யுள்ளார் ஆசிரியர்.

'யாவரும் அறிவறியாய் எமக்கு எளியாய் (3) என முரண் சுவையுடன் அவன் அருமை பெருமையை விளக்கியுள்ளார்.

'என்னையும் ஆண்டு கொண்டு இன்னருள் புரியும் எம்பிரான்' (4) என்ற அடிகளிலும்,

'செந்தழல் புரைதிரு மேனியும் காட்டித்
திருப்பெருந் துறையுறை கோயிலும் காட்டி
அந்தணன் ஆவதும் காட்டிவந் தாண்டாய் (8)

என்ற அடிகளிலும் தம் தனிப்பட்ட அருளனுபவத் தைச் சுட்டியுள்ளார்.

''எங்கள் முன்வந்து
ஏதங்கள் அறுத்தெம்மை ஆண்டருள் புரியும்' (5)

என்பதிலும்,

'இப்பிறப்பறுத்தெமை ஆண்டருள் புரியும்' (6) என்பதிலும், 'உனதொழுப்படியோங்கள் மண்ணகத்தே வந்து வாழச் செய்தானே', 'வழியடியோம் கண்ணகத்தே நின்று களிதரு தேனே, கடலமுதே, கரும்பே', 'விரும் படியார் எண்ணகத்தாய்' (9) என்பனவற்றிலும்,

'நின் அலர்ந்தமெய் கருணையும் நீயும் அவனியிற் புகுந்தெமை ஆட்கொள்ள வல்லாய்' (10) என்பதிலும் மணிவாசகர் அடியாரோடு தம்மை இணைத்துக் கொண்டு சிவனருளை வேண்டுகின் றார். 'சிவன் நம்மை உய்யக் கொள்ள வேண்மானால் அதற்கு ஏற்ற இடம் இந்தப் பூமிதான். இதில் பிறந் தால்தான் ஈடேற்றம் கிடைக்கும்' என்று திருமாலும் நான்முகனும் சிவனின் கருணையை வியக்கின்றார் களாம்.

சில இடங்களில் 'நின் அடியார்' என்று (பாடல் 6,8) சுட்டி அவர்களுக்கு இருவராக வந்து அருள் செய்ததையும் விளக்கியுள்ளார்.

முடிவுரை

இவ்வாறு, விடியலின் வருணனையும், அடியார்களின் ஆனந்த பரவச வழிபாட்டு முறை களும், சிவபெருமானின் பரத்துவமும், அடியவர்க் கருளும் திறமும் திருப்பள்ளியெழுச்சியில் விளக்கப் பட்டுள்ளன. மறைப்பு நீக்கம் பெற முயலும் ஆன்மா வின் கீதமே திருப்பள்ளியெழுச்சி என்பதும் உண்மை யாகின்றது.

★ ★ ★

வாழ்வாங்கு வாழ்ந்திருக்கும் வாரியார் சுவாமிகள்

- கவிஞர் எஸ்.கே. ஏகாம்பரம், எம்.ஏ., பி.எட்., தமிழாசிரியர்

இணையேதும் இல்லா இலக்கிய நூலை
கணக்கின்றி கற்ற கவிஞர் - வணங்கிடும்
வாய்ப்பினை பெற்றதோர் வாரியார்போல் வாழ்வினில்
வாய்த்திட நானறியேன் வாழ்ந்து. (1)

கணக்கொன்று இல்லாத காவியம் பாடி
மனங்களில் வாழும் மனிதர் - தனக்கென
வாழாத வள்ளலாம் வாரியார்போல் இவ்வுலகில்
வாழ்ந்தவர் நானறியேன் வாழ்ந்து. (2)

கன்னித் தமிழ்மொழியை காலமெல்லாம் சாற்றியே
மண்ணில் நிலைத்தவோர் மாமனிதர் - புண்ணியம்
வாய்த்ததால் வாய்த்தவோர் வாரியார்போல் பூவுலகில்
வாழ்ந்தவர் நானறியேன் வாழ்ந்து (3)

தித்திக்கும் தீந்தமிழைத் தேனாக சாற்றியே
எத்திக்கும் வாழ்கின்றார் ஏற்றமுடன் - சித்தரைபோல்
வாய்த்தவோர் நற்புலவர் வாரியார்போல் மண்ணுலகில்
வாழ்ந்தவர் நானறியேன் வாழ்ந்து. (4)

முத்தான சொல்லாலே மூவுலகை வென்றிட்ட
வித்தகர் வாழ்கின்றான் வளமுடனே - சித்தமெல்லாம்
வாழ்கின்ற சொற்புலவர் வாரியார்போல் இந்நிலத்தில்
வாழ்ந்தவர் நானறியேன் வாழ்ந்து. (5)

நற்பணிகள் எத்தனையோ நாட்டிற்கு செய்தபோதும்
தற்பெருமை இல்லா தனிமனிதர் - பற்றினை
வாழ்நாளில் பற்றாத வாரியார்போல் வாழ்நாளில்
வாழ்ந்தவர் நானறியேன் வாழ்ந்து. (6)

தஞ்சையின் கோபுரம்போல் தாரணியில் எந்நாளும்
நெஞ்சினில் வாழ்கின்ற நற்புலவர் - கொஞ்சிடும்
பிள்ளைபோல் வாய்த்த பெரும்புலவர் வாய்
மொழியை
எல்லாரும் போற்றும் எடுத்து. (7)

★★★

தட்சிணாமூர்த்தி திருஅருட்பா - விரிவுரை

- பருத்தியூர் டாக்டர் K. சந்தானராமன், M.A., D.Litt, Ph.D

3. கருணைப் பெருங்கடல்

இரவிசத கோடிகள் இருட்டென்ன ஒளிவெயில்
எறிக்கும் ப்ரசண்ட பானு,
எண்ணிலா மதி வடவை என்னவே குளிர்நிலா
எழுகின்ற சந்த்ரோதயம்,
அரிபிரமர் இந்த்ராதி செல்வம் நல்குரவென்னும்
அளவிலாப் பெரிய செல்வம்,
அண்டகோடிகளை அணுவென்ற குணமேருகிரி,
அமுதை வேம்பென்ற அமுதம்,
பெரிய பிரமப் ப்ரளயம் சிறிய துளியென்று
பேசுங் க்ருபாம்புராசி,
பிரபஞ்சமதனில் உள தெய்வம் எல்லாமும்
பிறந்தலையும் என நகைத்தே
உருவில் அனாதியே! உற்ற சித்ரூபியாய்
உறைகின்ற பரதெய்வமே!
ஒன்றாகி ஆனந்த உருவாகி என் உயிர்க்கு
உயிரான பரமசிவமே!

இறைவன் ஜோதி வடிவானவன். ஒளிமய மானவன். பரஞ்சுடர். அவனது ஒளிக்கு ஈடாக எது உள்ளது?

நூறுகோடி சூரியர்கள் ஒன்றாகச் சேர்ந்து உருவாக்கிய பேரொளி வெள்ளம், இறைவன் ஒளிக்கு முன்னால் 'இருள்' என்று கூறத்தக்க அளவில்தான் இருக்கும்!

வங்கத்துப் பெண் கவிஞர் தாருதத் பிரகலாத சரித்திரத்தை ஆங்கிலத்தில் இயற்றியுள்ளார். அந்த நூலில், இரணியன் பிரகலாதனிடம் ''கடவுள் எங் கிருக்கிறான்?'' என்று எழுப்பிய வினாவுக்கு அவன் (பிரகலாதன்) கூறிய விடையாகக் கூறுகிறார்:

"Dwelling in Light to which
The Sun is darkness"

அதாவது, சூரியனை இருட்டாக்கும் ஒளியில் உள்ளவன் என்கிறார் தாருதத்.

இராமனின் மேனியொளியில் ஆதவனின் ஒளி மறைந்துவிட்டதாம்! ''வெய்யோன் ஒளி தன்மேனியின் விரிசோதியின் மறைய'' என்கிறார் கம்பர்.

இங்கு, சுவாமிகள் ''இரவிசதகோடி இருட் டென்ன ஒளிவெயில் எறிக்கும் ப்ரசண்ட பானு'' என்கிறார்.

''ஆயிரம் ஞாயிறு போலும் ஆயிரம் நீள்முடி யான்'' என்பது அப்பரின் தேவாரம். மேலும் திருவை யாற்றுப் பதிகத்தில் ''செஞ்சுடர் ஞாயிறும் ஒப்பன ஐயாறன் அடித்தலமே!'' என்று கூறுகிறார் அப்பர். எப்படிப் பார்த்தாலும் ஈசனின் ஒளிமுன் சூரியன் சிறுதுளி!

சூரிய ஒளி வெப்பம் உடையது. வெப்ப ஆற்றலை அவனுக்கு அருளும் ஈசன் குளிர் ஒளியாக வும் விளங்குகிறான். எப்படி?

'எண்ணிலா மதி வடவை என்னவே
எழுகின்ற சந்த்ரோதயம்''

ஒரு நிலா மட்டும் பூமிக்கு உரியது. அது நாம் காண்பது. அண்டத்தில் உள்ள பல கோள்களுக்கும் சந்திரன்கள் உள்ளன. இப்பேரண்டத்தில் எண்ணி லடங்கா சந்திரன்கள் சுழன்று கொண்டிருக்கின்றன. இது அறிவியல் கண்ட உண்மை.

எண்ணிலடங்காத அத்தனை நிலவுகளின் குளிர்ச்சியையும் ஒன்று சேர்த்து இறைவனின் குளிர் ஒளியின் முன் கொணர்ந்தால் அது வடவைத் தீயைப் போன்றது என்றுதான் கூற வேண்டியிருக்கும்.

''எழுகின்ற சந்த்ரோதயம்'' என்கிறார் சுவாமிகள். அப்பர் ''பூமாலை மதியமும் போன்றது ஈசன் எந்தை இணையடி நிழலே!'' என்கிறார்.

செல்வத்துக்கு அதிதேவதையான திருமகளை மார்பில் வைத்தவர் திருமால். கற்பகம், காமதேனு முதலிய செல்வங்களையுடையவர் தேவேந்திரன். பிரமனோ வேண்டியவற்றைப படைத்துக் கொள்ளும் ஆற்றல் படைத்தவன். இவர்களின் செல்வம் ஈசனின்

செல்வத்துக்கு முன்னால் 'வறுமை' எனக் கூறிடும் அளவிற்கு அற்பமானது.

அவன் ''சென்று அடையாத திருவுடையான்'' அல்லவா? சென்று சேருதலும், விட்டு அகலுதலும் இல்லாத நிலையான பெருஞ்செல்வம் உடையவன் ஈசன். அச் செல்வத்தை 'சாச்வத ஐச்வர்யம்' என்பர்.

''அரிபிரமர் இந்திராதி செல்வம் 'நல்குரவு'
என்னும் அளவிலாப் பெரிய செல்வம்''

எனப் புகழ்கிறார் சிவஞான தேசிகர்.

அவன் எங்கும் நிறைந்த விச்வம் அல்லது விராட் வடிவினன். அவன் முன் அண்டகோடிகள் சிறு அணுக்கள் போன்றவை. ''இல் நுழைகதிரின் நுண் ணணுப் புரைய'' என்பார் மாணிக்கவாசகர். அதாவது, கூரையில் உள்ள சிறு ஓட்டையின் வழியே வீட்டினுள் பாயும் சூரியக் கதிரின் ஊடே எண்ணிலாத துகள்கள் இருப்பது போல் தோன்றும். அதனைப் போல் கோடிக் கணக்கில் அண்டங்கள் உள்ளன. வானவியலாரும் இதே கருத்தைக் கூறுகின்றனர்.

''அண்டகோடிகளை அணுவென்ற குணமேரு கிரி'' அவன் மேருமலை எனில் அவை (அண்டங்கள்) அணுக்கள் என்கிறார்.

ஆரமுது, அமுதானான், அமுதன் என்றெல் லாம் இறைவனைத் திருமுறைகள் புகழுகின்றன.

பல யுகங்கள் கொண்ட காலத்தொகுதியைக் 'கல்பம்' என்பர். அத்தகைய பல கல்பங்களின் முடிவை மகாகல்பமுடிவு என்பர். அவற்றைத் தமிழில் ஊழி என்றும் பெருவூழி என்றும் உரைப்பர். ஊழிப் பெருவெள்ளத்தைப் 'பிரளயம்' என்பர். பெருஊழிப் பெருவெள்ளத்தைக் காணும் பிரமனைப் பெரிய பிரமம் என்பர். அவர் ஊழிதோறும் வாழும் பிரமனினும் மேலானவர். அப்பெரிய பிரமரின் காலத்தோடு முடியும் பெருவூழியில் எங்கும் பிரளயவெள்ளம் நிரம்பி யிருக்கும். எல்லாம் இறைவனுள் ஒடுங்குவதால் - லயம் அடைவதால் அக்காலகட்டமும், அவ்வெள்ளப் பெருக்கும் 'பிரளயம்' எனப்பட்டது.

இறைவன் கருணையில் பெருங்கடல், மாபெரும் வெள்ளம், பிரளய வெள்ளம் என்றெல் லாம் கூறிட இயலாது. ஏனெனில், அவனது கருணை பிரவாகத்தின் முன்னால் பிரளயப் பெருவெள்ளமே சிறுதுளி எனத்தான் கூற முடியும்.

''பெரிய பிரமப்பிரளயம் சிறியதுளி என்று பேசுங் க்ருபாம்புராசி'' என வானளாவப் புகழ்கிறார். ''அப்புராசி'' என்பது கடலைக்குறிக்கும் வடசொல்.

''சிவபெருமானைப் பிறவாயாக்கைப் பெரி யோன்'' எனச் சிலப்பதிகாரம் குறிப்பிடுகிறது. பிறதெய்வங்கள் மற்ற உயிர்களைப் போல் அலைந்து திரிந்து அல்லற்பட, அவன் மட்டும் உருவமற்ற அனாதியாய் அறிவுவடிவாய் விளங்குகிறான். அவனே பரதெய்வம் மேலான தெய்வம் என்று உறுதிபட உரைத்து இப்பாடலை நிறைவு செய்கிறார்.

மற்ற தெய்வங்களைக் குறைவுபடுத்துவது குறிக்கோளாக இல்லாமல் தன்தெய்வத்தைப் புகழ்ந் துரைக்கும் 'நஹிநிந்தா நியாயம்' என்ற முறையில் இக்கருத்தை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

இறைவன் பேரொளி வடிவானவன்,
இதந்திரும் தண்மையுடையவன்,
சென்றடையாத பெருந்திருவுடையவன்,
பேருரு (மகத் வடிவம் - விராட் வடிவம்) உடையவன்,
ஈடற்ற கருணைக்கடல்,
அமுதத் தன்மை பெற்ற பிறவாயாக்கைப் பெரியோன்.

ஆகியவை இப்பாடலின் பொதிபொருள்.

★ ★ ★

காரணங்களால் விளைவுகளா?

- கவிஞர் சொ.பொ. சொக்கலிங்கம்

அன்பின் காரணமாய், ஆசையும் வந்ததோ?
ஆசையின் விளைவால், அன்பும் வந்ததோ?
இன்பத்தின் காரணமாய், நன்மையும் வந்ததோ?
நன்மையின் விளைவால் இன்பமும் வந்ததோ?
துன்பத்தின் காரணமாய், தீமையும் வந்ததோ?
தீமையின் விளைவால், துன்பமும் வந்ததோ?
எண்ணத்தின் காரணமாய், இயக்கம் வந்ததோ?
இயக்கத்தின் விளைவால், எண்ணமும் எழுந்ததோ? 1

அறவழி காரணமாய், நல்வினை வந்ததோ?
நல்வினை விளைவால், அறவழி வந்ததோ?
உறவின் காரணமாய், பாசமும் வந்ததோ?
பாசத்தின் விளைவால், உறவும் வந்ததோ?
பிறப்பின் காரணமாய், இறப்பும் வந்ததோ?
இறப்பின் விளைவால், பிறப்பும் வந்ததோ?
சிறப்பின் காரணமாய், வெற்றியும் வந்ததோ?
வெற்றியின் விளைவால், சிறப்பும் வந்ததோ? 2

காரணம் முதலா? விளைவு முதலா?
கண்டவர் உண்டோ? சொன்னவர் இல்லையே!
பாரினில் மானுடர், பல்வினை என்பார்,
படரும் கருமம் பலவிதம் என்பார்,
காரணம் இன்றி, விளைவும் வருமோ?
விளைவும் இன்றிக் காரணம் தோன்றுமோ?
காரணம் மனத்தின் கணிப்பு ஆனதால்
விளைவும் மனத்தில் விளையும் மாயையே! 3

அருள்மழை பொழியும் அறுமுகச் செவ்வேள்

- பாம்பனார் பைந்தமிழ் அரசு ஸ்ரீலஸ்ரீ கருமாரிதாசர்

பரம்பொருளின் திருவிளையாடலை வகுத்துரைக்கவோ, வர்ணிக்கவோ முடியாது. எல்லாம் வல்ல பரம்பொருள் குருமூர்த்தமாய் கல்லால மரத்தின் கீழே தெற்கு நோக்கிய வண்ணம் அமர்ந்த காட்சி அருண் மாட்சியை புலப்படுத்தும். சனகாதி முனிவர்கள் (சனகர், சனந்தனர், சனாதனர், சனத்குமார்) நால்வரும் கைகட்டி வாய்பொத்தி சிஷ்ய பாவத்தில் அமர்ந்தனர். பரமேஸ்வரன் சிவாகமங்களின் மூல நுட்பங்களாக விளங்கும் சரியை, கிரியை, யோகம் என்ற மூன்று பாடங்களையும் விளக்கிக் கூறினார். அப்போது அவர்கள், ''ஐயனே! எங்கள் மனம்தெளிந்து நல்லுணர்வு பெற்று செழிப்பதற்கு ஞானபாடம் போதிக்க வேண்டும்'' என்று வேண்டினர்.

பரமேஸ்வரன் சனகாதி நால்வர்களைப் பார்த்து பின்வருமாறு கூறலானார். ''குழந்தைகளே! அதை வாக்கினால் போதிக்கமுடியாது. இப்படி சும்மா இருப்பதே அதுவாகும்'', என்று, தம் திருமார்பில் திருவிரலால் அமைத்த சின்முத்திரையைத் தாங்கி யோகத்தில் அமர்ந்து, மௌன நிலையைக் காட்டியருளினார் தட்சிணாமூர்த்தி. இந்தக் கருத்தை பரஞ்சோதி முனிவர் திருவிளையாடற்புராணத்தில் குறிப்பிடும் போது,

'கல்லாலின் புடையமர்ந்து நான்மறை யாறங்கமுதல்
கற்ற கேள்வி
வல்லார்கள் நால்வருக்கும் வாக்கிறந்த பூரணமாய்
மறைக்கப்பாலாய்
எல்லாமாய் அல்லதுமாய் இருந்ததனை இருந்தபடி
இருந்துகாட்டி
சொல்லாமற் சொன்னவரை நினையாமல் நினைந்து
பவத் தொடக்கை வெல்வாம்.''

சொல்லாமல் சொன்ன தூயபொருள், நினையாமல் நினைப்பது எப்படி? சொல்லாமல் சொன்னது, சுட்டிக்காட்டுவது, அருளால் உணர்த்துவது, அருட்பார்வையால் உணரவைப்பது என்பனவாகும். நினையாமல் நினைப்பது எவ்வாறு? நினைந்ததை மறக்காதிருத்தல் நினையாமல் நினைப்பது எனப் பொருள் கொள்ளலாம்.

பரஞ்சோதிமுனிவர் தட்சிணாமூர்த்தியைப் போற்றியதுபோல, தாயுமானவர் தட்சிணாமூர்த்தியை வழிபடும் பாடல்.

''அங்கைகொடு மலர்தூவி அங்கமது புளகிப்ப
அன்பினால் உருகி விழிநீர்
ஆறாக வாராத முத்தியெனதாவேச
ஆசைக் கடற்குள் மூழ்கி
சங்கர சுயம்புவே சம்புவே எனவுமொழி
தழுதழுத்திட வணங்கும்
சன்மார்க்க நெறியிலா துன்மார்க்கனேனையும்
தன்னருள் கொடுத்தாள்வையோ!
துங்கமிகு பக்குவச் சனகன் மிகு முனிவோர்கள்
பொழுதருகில் வீற்றிருப்ப
சொல்லரிய நெறியையொரு சொல்லால் உணர்த்தியே
சொரூபானபூதி காட்டி
செங்கமல பீடமேல் கல்லாலடிக்குள் வளர்
சித்தாந்த முத்தி முதலே
சிரகிரி விளங்கவரு தட்சிணாமூர்த்தியே
சின்மயானந்த குருவே!''

தட்சிணாமூர்த்தி திருக்கோலத்தை ''மேதகு யோக விநோதகமாக விளங்கு தட்சிணாமூர்த்தம்'' என்று பாம்பன் சுவாமிகள் குறிப்பிட்டதும் இங்கு நினைவு கூறத்தக்கது.

மேலும் பிறிதோரிடத்தில்

''சனகாதி நால்வர்க்குரைத்த முறைபோல் சராசரர் மக்கள் ஆறுபேர்க்கும்'' என்று பாம்பனடிகளார் உணர்த்தியதும் நினைவு கூறத்தக்கது.

தென்முகநம்பி, தட்சிணாமூர்த்தி என்று அழைக்கப்படும் அற்புதமூர்த்தம் சிவபெருமானின் 64 சிவமூர்த்தங்களுள் ஒன்றாகும்.

தட்சிணாமூர்த்தி மோனவரம்பில் நின்று, ஞானத்தை உணர்த்தி மெய்யருள் காட்சி தந்தார்.

மோனமென்பது ஞானவரம்பு என்ற நிலையில் சின்முத்திரை தாங்கிய நீலகண்டன் ஆலமரத்தடியில் அமர்ந்து அதிசயங்கள் பலபுரிந்த காட்சி, சனகாதி

முனிவர்கள் மனம் ஒடுங்கி சித்திரப் பதுமைபோல், செயலற்று சிவஞானத்திலிருந்த மாட்சி எழுத்தால் வர்ணிக்க இயலாது.

சிவபரம்பொருள் தவநிலையிலிருந்ததால், வானலோகத்தில் தேவர்களும், மண்ணில் மனிதர்களும் காம இச்சை அறவே நீக்கி, முற்றுந் துறந்த முனிவர் போல் இருந்தனர்; சிருஷ்டித் தொழில் நடைபெற வில்லை.

இந்தச் சமயத்தில்தான் சூரபன்மனின் கொடுங் கோலாட்சி நடைபெற்றது. ஆம்; ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களை, நூற்றெட்டு யுகாந்தகாலம், தான் பெற்ற வரபலத்தினால் செய்த கொடுமைகள் ஏராளம். இங்கே சில காட்சிகளைப் பார்ப்போம்.

நவரத்தினங்களாலிழைத்த சிங்காதனத்தில் அமர்ந்த சூரபத்மன் முன்னிலையில் மந்திரி தர்ம கோபன், ஒவ்வொரு தேவரையும் அழைத்து விசாரிக் கின்றான். நவக்கிரஹங்களில் நடுநாயகமாக விளங்கும் சூரியன், மற்றும், சந்திரன், இந்திரன், எமன், அக்னி எல்லோரையும் விசாரித்து கட்டளையிடுகிறான். தர்மகோபன் இட்ட கட்டளையை அவர்கள் நிறை வேற்றவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. இவ்விதம் அரசு புரிந்த சூரபன்மனுடைய தன்மையை மாற்றுவதற்கு ''வேலை விடுத்தோனே!'' என்று அருணகிரியார் போற்றிய பாடல்:

'நெறிதவறி அலரிமதி நடுவன்மக பதிமுளரி
நிருதிநிதி பதிகரிய வனமாலி
நிலவுமறை யவனிவர்க ளலையஅர சுரிமைபுரி
நிருதுனுர மறஅயிலை விடுவானே''

தேவேந்திரன் தேவலோகத்தை விட்டு, இந்தி ராணியோடும், தேவர்களோடும் மேருமலையைச் சென்றடைந்தான். சூரபன்மனுடைய மகன் பானு கோபன், தேவலோகத்தை எரித்து தன்மகன் ஜயந்தனை சிறைபிடித்த செய்தி கேட்டு வருத்தமடைந்தான். பரமேசுவரனை நோக்கித் தவம் புரிந்தான். தவத்துக்கு மெச்சிய பரமேஸ்வரன் காட்சி கொடுத்து, கருணை புரிந்து, பின்வருமாறு கூறலானார், ''இந்திரா! என்னை நிந்தித்து தட்சன் யாகம் செய்தபோது, அதில் நீயும், தேவர்களும் கலந்து கொண்டதால் இந்தத் துன்பம் வந்தது. வருந்த வேண்டாம்; வெகுசீக்கிரத்தில் குமரக் கடவுள் தோன்றி சூராதியர்களை அழித்து, உங்கள் துயரைத் தீர்ப்பார்'' என்று கூறி மறைந்தார்.

சிவபெருமான், கல்லால மரத்தின் கீழே அமர்ந்து யோகம் செய்து கொண்டிருக்கிறார். உமாதேவி இமவான் மகளாய்த் தோன்றி, தவம் செய்து கொண் டிருக்கிறார். இவர்கள் இப்படியிருந்தால், குமரக் கடவுள் எப்படித் தோன்றுவார்? என்று நினைத்த இந்திரன், மனோவதி நகரையடைந்து தனது குருவாகிய வியாழபகவானின் மனைவியிடம் இந்திராணியை விட்டுவிட்டு, தேவர்களுடன் பிரம்மலோகம் சென்றான். பரமேஸ்வரர் அருளியதை - குமரக்கடவுள் தோன்றுவார் என்ற விஷயத்தை பிரம்மனுக்குச் சொன்னான். பிரம்மன் இந்திரனைப் பார்த்து பின் வருமாறு கூறலானார்: "இந்திரா! ஆதிகாலத்தில் நானும், திருமாலும் தேடிக்காணமுடியாத சிவபெருமான், வெள்ளியங்கிரியில் சனகாதிமுனிவர் நால்வர்க்கும், யோகமுத்திரையைக் காட்டி வீற்றிருக்கும் அருளாட்சி, நமது துன்பத்தைப் போக்கவே ஆகும். ஒரு பெரிய கோடைக்கட்டி வந்த காலத்துத் தாய் தந்தையர் அதனை நசுக்க மனம்கொள்ளாமல் பிறரைக்கொண்டு மகனைத் துன்புறுத்திப் பிணியைப் போக்குவர். மகன் மீதுள்ள கருணையினால் தான் அப்படிச் செய்கிறார்களேயன்றிக் கோபத்தால் அல்ல. நமக்குத் தாயும் தந்தையுமாகிய எம்பெருமான், அகந்தை மிகுந்துபோன நம் தீவினை களை நீக்கவே சூரபன்மாசுரன் முதலியோரால் இக் கொடுமைகளை இழைக்கிறார். அது தெரியாதது போல் மோனநிலையில் இருக்கிறார்."

'பெற்றிடுங் குரவ ரானோர் பிள்ளைகள்
தம்பால் நோயொன்று
உற்றிடில் பிறரைக் கொண்டும் உறுதுயர் செய்துதீர்ப்பார்
மற்றவர் தம்பால் அன்போ வன்கணோ அதுபோல்
நம்பால்
பற்றிய பவங்கள் தீர்ப்பான் பரமனும் இவைகள்
செய்தான்''

குமாரக்கடவுளின் பிறப்புக்கு எப்படி வழி காண்பது என்று பிரம்மன் முதலானோர், வைகுந்தம் சென்று திருமாலைக் கண்டார்கள். கருணைக் கட வுளாம் நாரணனும் பின்வருமாறு கூறினார்.

'சிவபெருமான் யோக நிலை மாறி, பார்வதியை மணந்து கொண்டால்தான், தேவர்கள் துயர்நீங்கி சுப்பிரமணியன் அவதாரம் செய்வான். எனவே பிரம் மனே! நீ மன்மதனை அழைத்து சிவபெருமானிடம் அனுப்பி அவரின் யோகநிலையைக் கலைத்து மலை மகளிடத்து மையல் உண்டாகும்படி செய்'' என்று கட்டளையிட்டார்.

(தொடரும்)

திருச்சாழல்

- கூடல் குகசீலரூபன், M.A., M.Phil., M.Ed., D.G.T.,

முன்னுரை

திருவாசகம் கற்பகர்களுக்கு வீடுபேறு அளிக்கும் ஓர் அரிய நூலாகும். சிவபூசை செய்ய இயலாதவர்கள் திருவாசகப் பூசை செய்வது தொன்று தொட்டு வழக்கில் இருந்து வருகிறது. வாசகம் மற்றும் வார்த்தை என்பதற்குச் சொல் எனப் பொருள் கொள்ளலாம். இருப்பினும் வார்த்தை என்பது தனிச்சொல்லைக் குறிப்பதாகும். வாசகம் என்பது தொடர் மொழியைக் குறிப்பதாகும். எனவே, 'திரு' என்பதற்கு 'திருவருள்' எனவும் 'வாசகம்' என்பதற்கு 'வாக்கு' எனவும் பொருள் கொள்வதன்மூலம் திருவாசகத்தினைத் 'திருவருள் வாக்கு' என்றும் கூறலாம்.

இந்துவின் சிவபுராணம் முதல் அச்சோப் பதிகம் ஈறாக 51 பதிகங்களும் 658 பாடல்களும் உள்ளன. சீர்காழித் தாண்டகராயர் எழுதிய ''திருவாசக அநுபூதி உரை'' என்ற திருவாசக வியாக்கியானமே இந்நூலுக்கு எழுதப் பெற்ற மிகப் பழமையான உரையாகும்.

மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் தில்லையம்பதியில் அருளிய திருச்சாழல் பற்றி இங்கு காண்போம்.

சாழல்

சாழல் என்பது பெண்கள் விளையாடும் ஒருவகை விளையாட்டு ஆகும். தோழியருள் ஒருத்தி பாட்டுடைத் தனையனது புகழ், அழகு பற்றி வினவ, மற்றொருத்தி தோள்வீசி நின்று விடை அளிப்பதான விளையாட்டு என்று சொல்லலாம்.

'நல்லார்தம் தோள்வீச்சு நற்சாழல்'

எனச் சிலப்பதிகாரம் அடியார்க்குநல்லார் உரையில் கூறப்பட்டுள்ளது.

இதனைப் பல்வரி கூத்துக்களுள் ஒன்று எனக் கூறுவாரும் உளர் என்கிறார் அடியார்க்கு நல்லார். (சிலம்பு - அரன் - 12 - 25). எனவே, சாழல் என்பதனைக் கூத்து வகைகளுள் ஒன்று என்று கூறின் அது மிகையாகாது.

திருச்சாழல் பாடப்பெற்ற சூழல்:

இறைவன் புகழ்பற்றி வினாவும் விடையுமாக அமைவதால் இது திருச்சாழல் என்றாயிற்று. சிவனுடைய அருள் சக்தி விளையாட்டினைப் பற்றிக் கூறுவதால் 'சிவனுடைய காருவியம்' எனவும் இப் பகுதி பெயர்பெற்றது.

சிவத்தலங்கள் பலவற்றையும் வழிபட்டுக் கடைசியில் தில்லைக்கு வந்த மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் கண்டபத்து, குலாப்பத்து, மூன்று அகவல்கள்' முதலியன பாடினார். மாணிக்கவாசகர் தில்லையில் வாழ்ந்து வரும் நாட்களில் ஈழநாட்டு புத்த மன்னன், ஒரு சிவனடியார் மூலம் எம்பெருமானின் பெருமைகளைக் கேட்ட பின்பு, தில்லையில் புத்த சமயத்தை நிலைநாட்டும் நோக்கோடு புத்த குருவுடனும், தன் ஊமைப் பெண்ணுடனும் தில்லைக்கு வந்து, அங்கு உள்ளவர்களைச் சமயவாதத்திற்கு அழைத்தபோது இறைவன் தில்லைவாழ் அந்தணர் கனவில் தோன்றி மாணிக்கவாசகரைக் கொண்டு புத்த சமயத்தினரை வெல்லுமாறு பணித்தார். மாணிக்கவாசகர் புத்த சமய வாதத்தை மறுத்தபோது புத்த குரு அதை ஏற்காத நிலையில் அவர் பரம்பொருளை வேண்ட இறைவன் புத்த சமயத்தினரை ஊமையர்களாக்கினார்.

அதனைக் கண்ட புத்த மன்னன் மாணிக்க வாசகரிடம், 'பேசுபவர்களை ஊமையர்களாக்கிய நீங்கள் ஊமையாகிய என் மகளைப் பேசச் செய்தால் நாங்கள் அனைவரும் சைவர்கள் ஆகிவிடுவோம்'' என்றார். உடனே, மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் பிறவி ஊமையாகிய அப்பெண்ணைப் பல கேள்விகள் கேட்க, அப்பெண் வாய்திறந்து பேசிபதில் அளித்தாள். இவற்றையே மாணிக்கவாசகர் திருச்சாழல் எனத் தொகுத்தருளினார்.

நிலையாமை

'பூசுவதும் வெண்ணீறு பூண்பதுவும் பொங்கரவம்' (1)

எனத் துவங்கும் முதற்பாடலிலேயே இறைவன் வெண்ணீறு அணிவதால் வாழ்வு நிலையானதன்று என்பதை உணர்த்துகின்றார். மறை ஓதுவதனால் அறிவினைத் தந்தும், அறுவம் அணிவதால் தனது

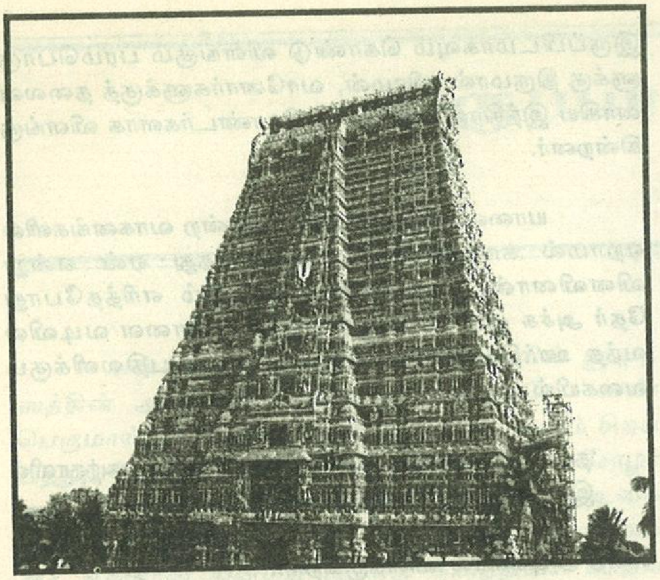

சக்தியை உணர்த்தியும் உயிர்களுக்கு நற்பயன் வழங்கும் பாங்கினை இப்பாடல் மூலம் அறிய இயலுகிறது.

மனிதன் எல்லாம் அடங்கிய நிலையில் இறுதியில் செல்லக்கூடிய இடம் சுடுகாடு ஆகும். இதனை

'கோயில் சுடுகாடு கொல்புலித்தோல் நல்லாடை' (3)

என்ற வரியினால் அறியலாம்.

முழுமுதற் கடவுள்

பிரமனையும், மன்மதனையும் யமனையும் சந்திரனையும் வருத்தி அடக்கியதாலும் தன்னை இகழ்ந்து 'தேவர்களை தண்டித்ததாலும் சிவபெருமானே முழுமுதற் கடவுளாக விளங்குவது

'நயனங்கள் மூன்றுடைய நாயகனே தண்டித்தால்
சயமன்றோ வானவர்க்கு தாழ்குழலாய் சாழலோ' (4)

என்பதன் மூலம் உணரலாம்.

'தான் அந்தம் இல்லான் தனையடைந்த நாயேனை
ஆனந்த வெள்ளத்து அழுத்துவித்தான் காணேடீ' (10)

என்று பாடுகையில் தான் என்றது இறைவனுடைய தனித்துவத்தை விளக்குகிறது. அவ்வொருவனே முடிகற்றான் என்பதே இதன் பொருளாகும். அத்தகைய முடிவற்றவனாகிய எம்பெருமான் தன்னை நாடுவோனது ஆனந்த வெள்ளத்தில் நினைக்கச் செய்கிறாள்.

'என்னப்பன் எம்பிரான் எல்லார்க்கும் தான்ஈசன்' (2)

என்பதன் மூலம் மாணிக்கவாசகர் சுவாமிகள் சிவபெருமானே எல்லோருக்கும் முதல்வனாய் விளங்குவதாய்ப் பாடுகிறார்.

அறம் உரைத்தல்

கல்லாய மரத்தின்கீழ் இருந்து ஓதிய நான்கு மறைகளை அரைநாளாகவும் மெய்ந்தவில் நிறைந்துள்ள பொருளை கௌபீனமாகவும் தரித்துள்ளதை

'மன்னுகலை துன்னுபொருள் மறைநான்கே
வான்சரடாத்
தன்னையே கோவாணமாகச் சாத்தினன்காண்
சாழலோ' (2)

என மாணிக்கவாசகப் பெருமான் குறிப்பிடுகின்றார்.

அறம் மட்டுமா உரைப்பான்? தீயவை கண்டான் மறச்செயல்களும் புரிவான் எம்மறைகள் என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டாக முப்புரம் எரித்த செய்தியை

'அன்றாளின் கீழிருந்தங்கு அறமுரைத்தான்
ஆயிடினும்
கொன்றான்காண் புரமூன்றும் கட்டோடே
சாழலோ' (16)

என்பதன் மூலம் தெரியலாயிற்று.

இவ்வுலகில் ஈழன் வாழக்கூடிய மக்களுக்கு திருத்தலமான முறையில் உலகியல்பினை விளக்க வேண்டும் என்ற நோக்கில்தான் இறைவன் அறம், பொருள், இன்பம், வீடு ஆகிய நாற்பொருளை உரைத்தான்

'அருந்தவருக் கறம்முதல்நான்கு அன்றருளிச்
செய்திலனேல்
திருந்தவருக்கு உலகியற்கை தெரியாகாண் சாழலோ'

என்ற அடிகளாய் மேற்காணும் கருத்தானது நமக்குப் புலனாகிறது.

உமையொருபாகன்

மலைமகளைத் தன் ஒருபாகத்தில் வைத்துள்ள போது எதற்குக் கங்கை என்னும் மற்றொரு பெண்ணையும் வலத்துள்ளார் என்று விலை கங்கையைத் தன் தலையில் சூடிக்கொள்ளாவிடின் இவ்வுலகின் அழியும் என விடையிருப்பதனை

'சலமுகத்தான் அவன் சடையிற் பாய்ந்தினவேல்
தரணியெல்லாம்
பிலமுகத்தே புகப்பாய்த்து பெருங்கோபம் சாழலோ'
(7)

எனக் கூறுவதைக் காணலாம். இதனால் இறைவன் நம்மைக் காத்து அருளும் பொருட்டே இத்தகைய கோலம் பூண்டுள்ளார் என உணர்த்துகிறார்.

பெண்ணை ஒரு பகுதியாக எம்பெருமான் விரும்பியிருக்காவிடில் இம்மதக்கு ஆண்,பெண் சேர்க்கையே நல்லாகிநிலையே இருத்திருக்கும் என்ற கருத்தினை

'பெண்பால் உகந்திலனேற் பேதாய் இருநிலத்தோர்
விண்பால் யோகெய்தி வீடுவர்காண் சாழலோ' (9)

என மொழிவதன்மூலம் மாணிக்கவாசகப் பெருமாளின் அறிவியற்பார்வை வெளிப்படுகிறது.

மலையரசன் மகளான உமாதேவி தவஞ் செய்து சிவபெருமானை மணந்தாள். உமையம்மையை அவர் உலகறிய மனஞ்செய்து கொள்ளாதிருந்தால் நூல்கள் கூறிய எல்லாக் கருத்துகளுக்கும் நிலைமாறியிருக்கும். உமாதேவியைப் போன்றே உயிர்களனைத்தும் இறைவனை எண்ணித் தவஞ்செய்யும் போது அவன் அருள்புரிவான் என்பது உறுதியாகும். இவ்வரிய கருத்தினை

'உலகறியத் தீவேளாது ஒழிந்தனனேல்
உலகனைத்தும்
சலைநவின்ற பொருள்களெல்லாம் கலங்கிடும்காண்
சாழலோ' (13)

என்ற அடிகளின் வாயிலாகக் காட்டுகிறார்.

தரித்த கோலம்

இறைவன் பாம்பை அணியாகக் கொண்டிருப்பது இயக்கும் சக்தியை உணர்த்தவே என்பதை முதற்பாடல் மூலமே அறியமுடிகிறது.

'நங்காற் இதென்னதவம் நரம்போடு
எலும்பணிந்து' (11)

எனும் அடியின்மூலம் இறைவன் நரம்பினையும் எலும்பினையும் அணிந்திருப்பது ஒடுக்கும் சக்தியை குறிப்பதாகவும் அரியையும் அயனையும் ஊழிக்காலத்தில் ஒடுக்கி அவர்களுடைய முழு எலும்புக் கூட்டினையும் தரித்திருப்பதாகக் கூடுகிறார்.

காட்டு புலித்தோலை உடையாகவும் மண்டையோட்டை உணவுப் பாத்திரமாகவும் சுடுகாட்டை இருப்பிடமாகவும் கொண்டு விளங்கும் பரம்பொருளுக்கு திருமால், பிரமன், வானோர்களுக்குத் தலைவனாகிய இந்திரன் ஆகியோர் தொண்டர்களாக விளங்குகின்றனர்.

யானை, குதிரை, தேர் போன்ற வாகனங்களில் ஏறாமல் காளை மீது ஏறியமர்ந்தது ஏன் என்று வினவினான் முக்கண்ணண் திரிபுரம் எரித்தபோது தேர் அச்சு முறிந்தபோது திருமால் காளை வடிவில் வந்த ஊர்தியானதே காரணம் எனப் பதிலளிக்கும் வகையில்

'தடமதில்கள் அவை மூன்றும் தழலெரித்த அந்நாளில்
இடபதமாய் தாங்கினான் திருமால்காண்
சாழவோ' (15)

என்ற அடிகளால் விளக்குகிறார்.

அருளும் தன்மை

சலந்தராசுரன் என்பவன் திருமால், பிரமன் முதலிய தேவர்களை வென்று ஆசை மிகுதியால் சிவபெருமானிடம் போர்புரிய கயிலாய மலையை அடைந்தபோது இறைவன் பார்ப்பன வடிவுகொண்டு எதிர்ப்பட்டு நிலத்தில் கோடுகளைக் கிழித்து அக் கோட்டினுள் அடங்கிய நிலத்தைப் பெயர்த்தெடுக்குமாறு கூறினான். அவன் அதை எடுக்க முயன்றபோது அவ்வட்டப் பகுதியே சக்கரமாகி சலந்தராசுரனைக் கொன்றது. அதற்கு நன்றிக் கடனாக திருமால் சிவனை ஆயிரம் தாமரைப் பூக்கள் கொண்டு அருச்சனை செய்யும்போது ஒரு பூ குறையக் கண்டு தன்னுடைய கண்களைத் தோண்டி சாத்தியதால் சிவபெருமான் திருமாலுக்குச்சக்கரத்தைக் கொடுத்தருளினார் என்னும் அரிய செய்தியானது

'நலமுடைய நாரணன்தன் நயனம்நடந்து
அரனடிக்கீழ்
அவராக இடஆழி அருளித்தான் சாழலோ' (18)

என்ற பாடற்குறிப்பின் வாயிலாகத் தெரியவருகிறது.

முடிவுரை

திருச்சாழல் பகுதியின் இறைவனை திருக்கோலத்தினையும் இவ்வுலக உயிர்கட்கு அவன் அருள் பாலிக்கும் நிலையினையும் எளிமையான பாடல்களின் மூலம் விலக்கியிருப்பதைக் காண முடிகிறது. 'பூசுவது' முதல் 'அறம்நான்கு பேருக்கு உறைப்பது' வரையுள்ள 20 பாடல்களில் உள்ள கருத்துக்கள் உலக உயிர்களை உய்விப்பதற்காகக் சொல்லப்பட்டவை என்பதே சாலச்சிறந்ததாகும்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

★★★

திருப்பாணாழ்வார்

- அ. நிறைமதி

பன்னிரு ஆழ்வார்களில் திருமாலின் ஸ்ரீவத்ஸத்தின் அமிசமாய் அவதரித்தருளியவரே 'பாண்பெருமாள்'' எனவும், ''முனிவாகனர்'' எனவும் சிறப்பித்துப் பேசப்படும் திருப்பாணாழ்வார். இவர் சோழர் குல வேந்தர்களின் தலைநகராய் சிறந்திருந்த உறையூரில் ஒரு செந்நெல் வயலில் குழந்தையாகக் கலியுகம் 343 ஆவதான துன்மதி ஆண்டு கார்த்திகை மாதம் புதன்கிழமை உரோகிணி நட்சத்திரத்தில் தோன்றினார்.

சாதிஇனப் பேதமில்லாத சமத்துவச் சமுதாயம் மலர வேண்டும் என்பதற்காகவே இவர், ஒரு தாயின் கருவில் வளராமல், தாமே குழந்தையாக உறையூர் செந்நெல் வயலொன்றில் தோன்றியிருக்கிறார். வயலில் கிடந்த இத் தெய்வக் குழந்தையைப் பாணர் ஒருவர் கண்டெடுத்து தம் குலம் தழைக்க வந்த குழந்தையைத் 'திருப்பாணர்' என்றே பெயரிட்டு வளர்த்துள்ளார்.

திருமால் அருளால் தோன்றிய திருப்பாணரும் தாம் வளர்ந்த குலத்துக்கு ஏற்ப யாழ்ப் பாடலில் தேர்ச்சி பெற்று சிறந்து விளங்கினார். இவருக்குச் சிறு வயது முதலாகவே திருவரங்கப் பெருமான் மீது ஈடு இணையில்லா பக்தி இருந்தது.

ஆனாலும் தாம் வளர்த்த பாணர் குலத்தின் பெருமை இன்மையை எண்ணி, திருவரங்கப் பெருமான் பள்ளி கொண்டுள்ள திருவரங்கத்தைத் தம் காலால் மிதித்திட விரும்பினாரில்லை திருப்பாணாழ்வார். ஆயினும் அழகர் மேல் ஆராக்காதல் கொண்டவரான திருப்பாணாழ்வார் தென் திருக் காவிரியின் தென் கரையில் திருமுகத்துறைக்கெதிரில் யாழும் கையுமாக நின்று கொண்டு திருவரங்கன் கோயில் கொண்டிருக்கும் திசை நோக்கி நாளும் பாடி அரங்கனைத் தொழுது வந்தார்.

இவர் திருவரங்கநாதனைக் குறித்துப் பல பாடல்களைக் கண்டமும் கருவியும் ஒக்க, கேட்பவர் செவியும் மனமும் குளிர நாளும் பாடுவார். திருப்பாணாழ்வாரின் பக்தியை உவந்து பெரிய பெருமாளும், பெரிய பிராட்டியும் நாளும் மகிழ்ந்து வந்தனர். ''பல காலங்களாக நம்மைப் பாடி வருகின்ற பாணன் புறம்பே நிற்கப் பார்த்திருக்கலாமோ?'' என்று பெரிய பெருமாளிடம் வினவினார், பெரிய பிராட்டி. ''பார்த்திருக்கக் கூடாதுதான். விரைவில் பாணரை நம்மருகே அழைத்துக் கொள்வோம்'' என்று பெரியபிராட்டியிடம் உறுதி பகர்ந்தார் பெரிய பெருமாள்.

ஒருநாள் வைகறையில் வழக்கம்போல் திருப்பாணாழ்வார் காவிரியின் தென்கரையில் நின்று திருவரங்கனைப் போற்றி யாழ் மீட்டிப் பாடிக் கொண்டிருந்தார். பாணருடைய எல்லையற்ற பக்தி, கண்ணீராய்ப் பொங்கி வழிந்து கொண்டிருக்க, கனலில் பட்ட மெழுகெனக் கரைந்து அவர் திருவரங்கனைத் துதித்துக் கொண்டிருந்தார். அப்பொழுது திருவரங்கநாதனை ஆராதிக்கும் லோக சாரங்க முனிவர் காவிரியில் திருமண் அணிந்து திருத்துளவ மணிமாலையையும் தாமரை மணிமாலையையும் கழுத்தில் அணிந்து கொண்டு, திருவரங்கனின் திருமஞ்சனத்திற்கு நீர் கொண்டு செல்லப் பொற்குடத்தைக் கையில் ஏந்தி அங்கு வந்தார்.

வந்தவர் திருப்பாணாழ்வாரைக் கண்டு முகம் சுழித்தார். திருமால் அடியவர்களுக்குக் குலம் ஏது இனம் ஏது? எல்லோரும் தொண்டர் குலத்தினரே என்பதை அறியாமல் போன லோக சாரங்கர், திருப்பாணர் தம் எதிரில் நின்றிருக்கத் தாம் திருமஞ்சன நீர் முகத்தலையும் ஆசாரமற்றதாக எண்ணி திருப்பாணரைக் கண்டு கை தட்டிக் கூவி ''அப்பாற் செல்'' என்று சத்தமிட்டார்.

ஆனால் திருப்பாணாழ்வாரோ இவ்வுலகத் தொடர்பை முற்றிலும் மறந்து திருவரங்கனோடு ஐக்கியமாகி இருந்தார். அதனால் லோகசாரங்கரின் மொழி ஒன்று அவர் திருச்செவிகளில் விழவில்லை. இதனால் கோபம் கொண்ட லோக சாரங்கர் அருகில் இருந்த ஒரு கல்லை எடுத்து திருப்பாணாழ்வார் மீது வீசினார். அக்கல் திருப்பாணாழ்வாரின் நெற்றியில் பட்டுக் குருதியைப் பெருக்கியது. அப்போதுதான் திருப்பாணாழ்வாரும் தம் நிலை உணர்ந்து லோக சாரங்கரின் எதிராக-மிக அண்மையில் தாம் நின்றிருப்பதைக் கண்டு தம் மனமும் உடலும் நடுங்கி, அவ்விடத்தினின்றும் அகன்று சென்றுவிட்டார்.

தன் அன்பருள் சிறந்த திருப்பாணாழ்வார் உற்ற இன்னலைக் கண்டும் பொறுத்திருப்பாரோ அரங்கர்? திருப்பாணாழ்வார் நெற்றியில் பட்ட அடி திருவரங்கப் பெருமானின் நெற்றியில் பட்ட அடி அல்லவா! லோகசாரங்க முனிவர் திருமஞ்சன நீரைப் பொற்குடத்தில் எடுத்துக் கொண்டு திருவரங்கனைத் திருமஞ்சனமாட்டச் சென்றவர் அரங்கனின் அணி நெற்றியினின்றும் செந்நீர் பெருகி வந்து கொண்டிருப்பதைக் கண்டு அஞ்சி நடுங்கினார். லோக சாரங்கர் அதனை ஆலய அதிகாரிகளுக்கு அறிவிக்க அதிகாரிகள் ஓடி அமைச்சர் பெருமக்களிடம் அறிவிக்க, அமைச்சர்கள் ஓடி அரசனிடம் அறிவிக்க, அரசரும் வந்து அரக்கனின் திருநெற்றியில் பெருகும் குருதிப் பெருக்கினைக் கண்டு அதிர்ச்சியுற்றார்.

திருவரங்கனின் நெற்றியில் பெருகிய குருதி ஒழுக்கிற்கான காரணம் யாருக்கும் விளங்கவில்லை. காரணம் விளங்காமல் திகைத்த மன்னர் முதலானோர் ''எல்லாம் அரங்கன் திருவருளே'' என அரங்கன் மேல் பாரத்தை வைத்து அரண்மனை திரும்பினர். லோக சாரங்க முனிவரும் திருப்பாணாழ்வாரைத் தாம் காயப்படுத்திய செயலே இதன் காரணம் என்பதைத் தெரிந்து கொண்டார் இல்லை. லோகசாரங்கருடைய கனவில் அரங்கரே தோன்றி ''முனிவ! எம்முடைய பக்தராகிய திருப்பாணரைத் தாழ்ந்த குலத்தவர் எனக் கருதாமல் உன்னுடைய தோள் மீது எழுந்தருளச் செய்து காலை எம் திரு முன்பு கொண்டு வருவாயாக'' என்று கட்டளையிட்ட போதுதான், லோக சாரங்க முனிவருக்கும் திருப்பாணாழ்வாரின் பெருமை புரிந்தது. அவருடைய பெருமை புரியாமல் தாம் அவரிடம் நடந்து கொண்ட சிறுமையும் அவருக்குப் புரிந்தது.

மறுநாள் வைகறையில் லோக சாரங்க முனிவர் தம்மைப் போன்ற அர்ச்சகர்கள் புடைசூழ திருப்பாணாழ்வார் வழக்கமாக நின்று அரங்கனைச் சேவிக்கும் இடத்திற்குச் சென்றார். தலைமேற் கைகளைக் கூப்பி, திருப்பாணாழ்வாரை மும்முறை வலம் வந்து, மண்ணில் விழுந்து பாணருடைய திருவடிகளை வணங்கி எழுந்தார். பின்பு திருப்பாணாழ்வாரை நோக்கி ''திருவரங்கப் பெருமான் தங்களைத் தம்மிடத்திற்கு எழுந்தருளப் பண்ணி வரவேண்டுமென்று கட்டளையிட்டருளினார்'' என்று கூறினார். தம்மை வணங்கிய லோக சாரங்கரின் செயலைக் கண்டுத் திகைத்து நின்ற திருப்பாணாழ்வார் ''திருவரங்கத்திற்கு எழுந்தருள வேண்டும்'' என்ற அவர் தம் வாக்கையும் கேட்டு, அரங்கனைக் கண்ணாரக் கண்டு சேவிக்கும் பாக்கியமும் வாய்த்ததே என்று பேரானந்தம் கொண்டார். எனினும் தம் சாதி இழிவை எண்ணி உடனே ''தாழ்ந்த குலத்தவனாகிய அடியேன் திருவரங்கப் பெருநகரை எவ்வாறு மிதித்திடுவேன்'' என்று கூறி மயங்கினார்.

உடனே லோகசாரங்க முனிவர், ''தேவரீர்! தாங்கள் அரங்கநகரை மிதித்திட வேண்டா, பெருமாள் பெரிய திருவடியின் திருத்தோள்களில் எழுந்தருளுதல் போல அடியேனுடைய தோளில் தாங்கள் ஏறியருளும்'' என்று வேண்டிக் கொண்டார். அப்பொழுது திருப்பாணாழ்வார் ''தங்கள் பாதத்தில் தலையை வைத்து வணங்க வேண்டிய யான், தங்கள் தோள்களில் எப்படி ஏறுவேன்'' என்று கூறி மறுக்க ''இது அரங்கரின் கட்டளை. இதனைத் தாங்கள் ஏற்றே ஆக வேண்டும்'' என்று கூறித் தாமே திருப்பாணாழ்வாரைத் தம் தோள்களில் ஏற்றி அரங்கநாதனது திருமுன்பு இறக்கிவிட்டார்.

திருப்பாணாழ்வார் திருவரங்கனைச் சேவித்தார். கண்கள் களிகூரச் சேவித்தார். வைத்த கண் வாங்காமல் சேவித்தார். அரங்கபெருமானின் திருப்பாதம் தொடங்கி திருமுடிவரையிலும் சேவித்து அரங்கரது திருமேனி யழகைச் சிறந்த பத்துப் பாட்டுகளாகப் பாடினார்.

''அமலனாதி பிரான் அடியார்க் கென்னை ஆட்
படுத்த
விமலன் விண்ணவர்கோன் விரையார் பொழில்
வேங்கடவன்
நிமலன் நின்மலன் நீதிவானவன் நீள்மதிள் அரங்கத்
தம்மான்திருக்
கமலபாதம் வந்து என்கண்ணினுள்ளன
ஒக்கின்றதே''

அரங்கனைக் கண்ட பிறகு அவனியில் வேறு எவரையும், எதனையும் காண அவர் விருப்பம் கொண்டார் இல்லை. அத்தகைய தம் விருப்பத்தினையும் இறுதிப் பத்தாவது பாடலில் தெரிவித்து

''கொண்டல் வண்ணனைக் கோவலனாய் வெண்ணெய்
உண்ட வாயான் என்னுள்ளம் கவர்ந்தானை
அண்டர்கோன் அணிஅரங்கன் என்னமு தினை
கண்ட கண்கள் மற்றொன்றினைக் காணாவே''

என்று பாடியுள்ளார். இப்பத்துப் பாடல்களும் ''அமலனாதிப்பிரான்பதிகம்''. எனவே சிறப்பிக்கப்படுகின்றது.

திருப்பாணாழ்வார் பத்தாவது பாடலைப் பாடி அரங்கனின் திருவடிகளை வணங்கி வழிபட்ட அளவிலே, அத்திருவடிகளிலேயே மறைந்து பேரின்ப வீட்டை அடைந்தார். லோக சாரங்க முனிவரும் அரங்கனின் திருவடிகளில் மறைந்தார். ''ஒன்றே குலம் ஒருவனே தேவன்'' என்பது திருமந்திரம். திருப்பாணாழ்வார் குலமும் ஒன்றே. லோகசாரங்கர் குலமும் ஒன்றே. வையத்துள் தோன்றி வாழும் மாந்தர் குலம் அனைத்தும் ஒன்றே என்ற பேருண்மையைத்தான் திருப்பாணாழ்வாரின் அருள் வரலாறு நமக்கு உணர்த்துகின்றது.

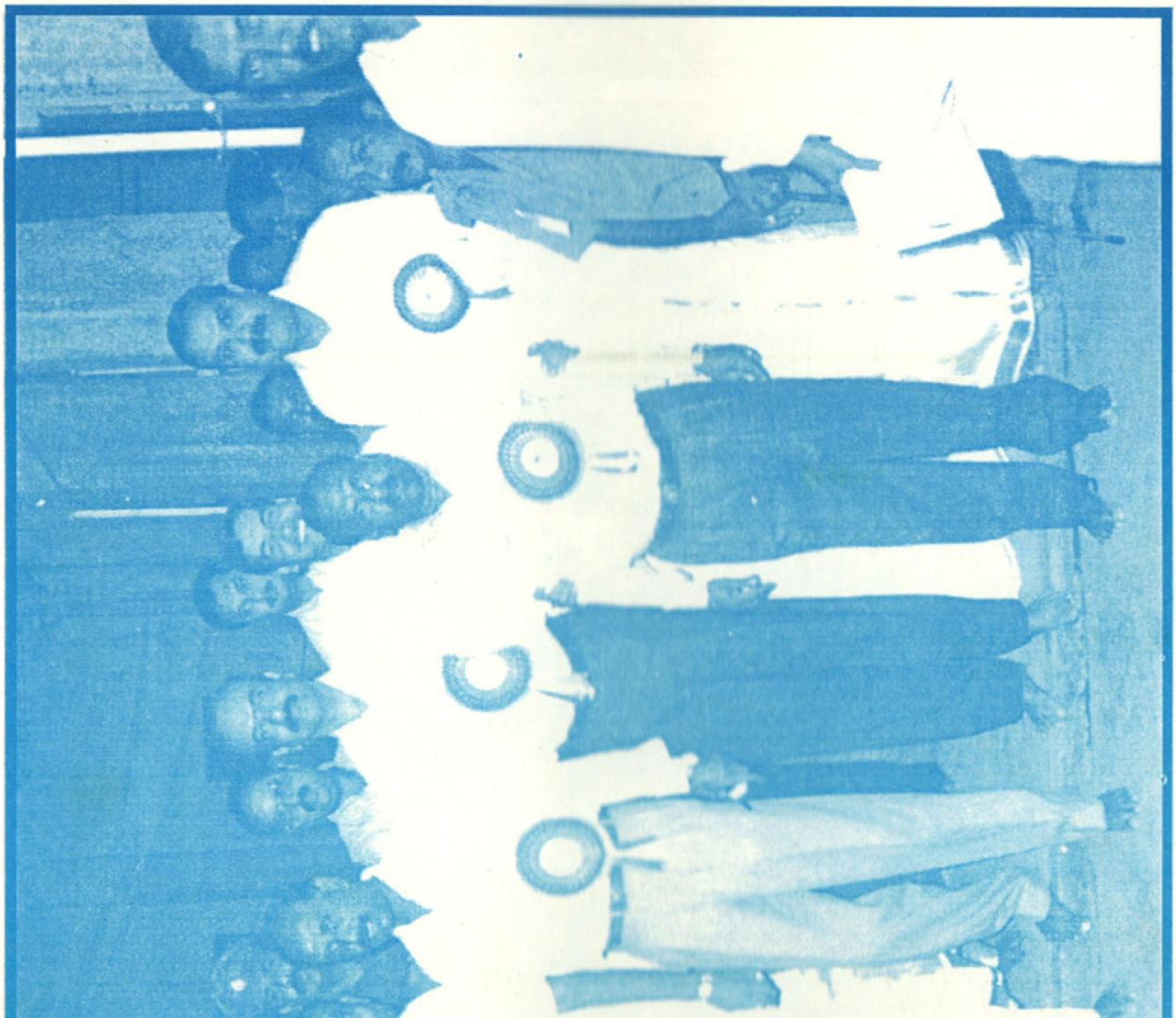

திருவரங்கத் திருக்குட நீராட்டு விழாவில் நம் இணை ஆணையாளர்கள்

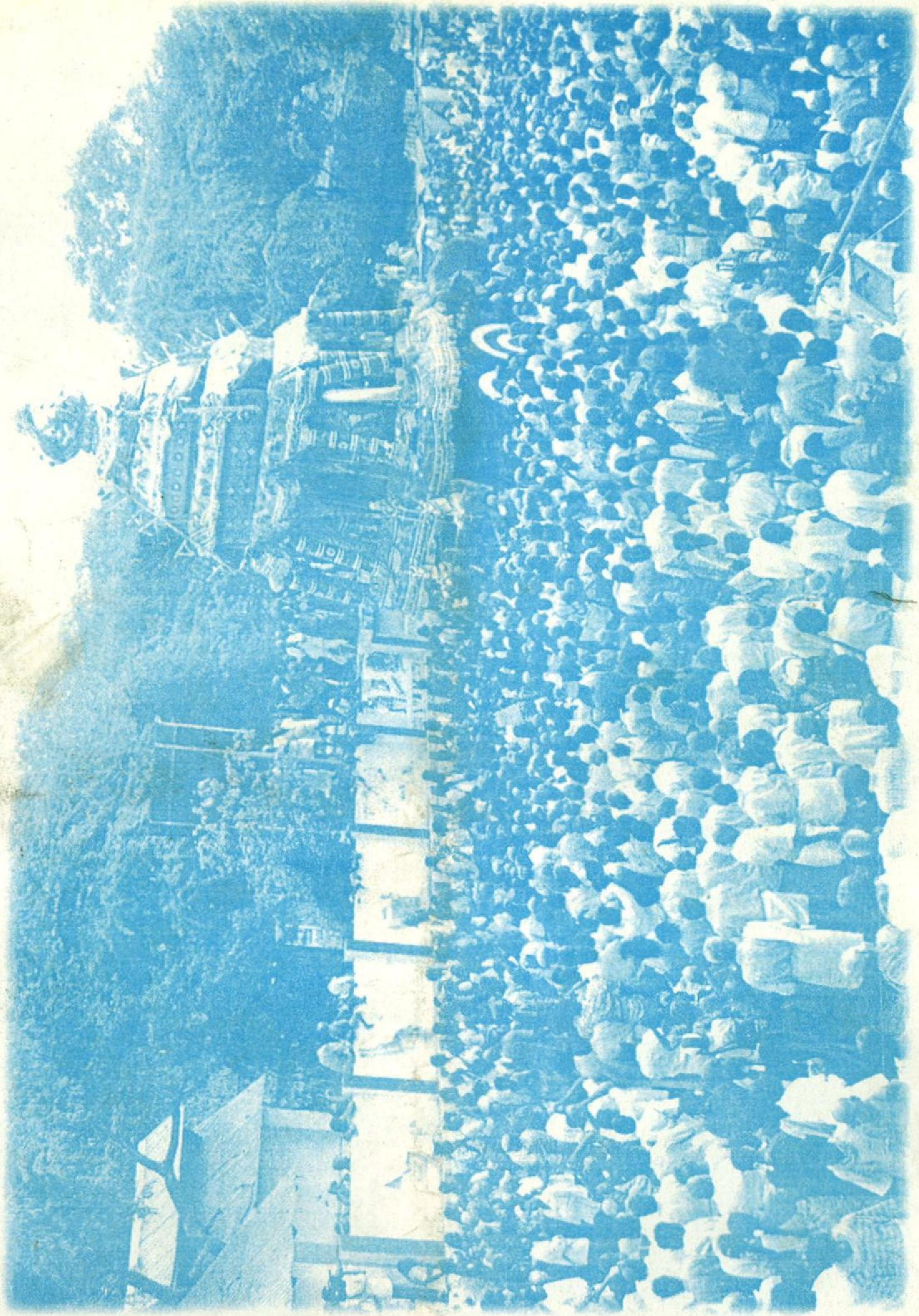

வெளியிடுபவர் : ஆணையர், தமிழ்நாடு அரசு இந்து சமய அறநிலைய ஆட்சித்துறை, சென்னை – 600 034.
ஆசிரியர் : கவிஞர் டாக்டர் த. அமிர்தலிங்கம், எம்.ஏ.பி.எச்.டி.,
அச்சிட்டோர் : **பாவை பிரிண்டர்ஸ் (பி) லிட்.,** 142, ஜானி ஜான் கான் தெரு, சென்னை – 600 014.